

វិញ្ញាណ
បិទិត្យ

តិច

คำนำนักเขียน

ก่อนอ่านขอให้หนักอ่านทุกท่านทำใจ ไว้อาลัยให้พระเอกแสนดี
ในแบบที่คุ้นเคยหนึ่งนาที่ค่ะ ตึกตอกๆๆ

เอาละค่ะ หลังจากไว้อาลัยเรียบร้อยแล้วก็ถึงคราวที่ต้องทำใจต่อ
ค่ะ ฮ่าๆๆ อ่านมาถึงตอนนี้คุณผู้อ่านอาจคิดแล้วว่า...นี่ฉันคิดผิดหรือเปล่า
ที่ยกขนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา

ตอบตรงๆ เลยค่ะว่า...คิดผิด ก้าก...

ขึ้นชื่อว่า Bad boy ซาตาน คุณผู้อ่านทุกท่านที่ยกขนิยายเรื่องนี้
ขึ้นมาอ่านคงไม่คิดนะค่ะว่าพระเอกในเรื่องจะแสนดี มีน้ำใจ ชวนให้ฝันถึง

หยิบซาตานมา ได้ซาตานตามนั้นเลยค่ะ พระเอกเรื่องนี้จะทำให้
คุณกรี๊ดร้องและโยนหนังสือใส่กำแพงระบายอารมณ์ เพราะเจ้ากร่างหรือ
เกียรติก็องคนนี้นั้นเสียไม่ดีสุดๆ ฟันแล้วทิ้ง แต่งแล้วหย่า ซี้เมา เทียวข้าม
วันข้ามคืน งานการไม่ทำ ถนัดเรื่องการรวนอวัยวะเบื้องต่ำ (กว่าตาตุ่ม)
จนอาจทำให้ท่านผู้อ่านคิดว่า...ทำไมเอาเจ้าหมอนี่มาเป็นพระเอกวะ ฮ่าๆๆ

ตอบตรงๆ เพราะได้รับโจทย์มาค่ะว่า ซีรีส์ชุดนี้ต้องเขียนให้พระเอก
เลว แต่ในท้ายที่สุดทุกเรื่องต้องจบลงด้วยความสุข

ถามว่าหนักใจไหม ตอบได้เลยว่าไม่ฮ่าๆๆ ซีรีส์ชุดนี้เป็นชุดที่เขียน
ด้วยอารมณ์สนุกสนานและมีความสุขที่สุด อาจเป็นเพราะได้ทำงานกับ

เพื่อนๆ ที่คุยกันถูกคอ และไม่เคยเขียนพระเอกเลย (ขนาดนี้มาก่อน) จึงสนุกสนานกับการคิดพลอต คิดหาเรื่องเลวๆ ให้พระเอกทำ หาเหตุผลในการกระทำให้แจ่มกระจ่าง และหาจุดหักเหที่ทำให้เขากลับมาเป็นคนดีให้ได้ด้วย ผู้เขียนจึงรู้สึกเหมือนได้ลับสมองประลองปัญญากับเฮียกว้าง เจ้าปัญหาตลอดเวลา

ตบตีกันหนักหน่วงมาตลอดสี่เดือน สุดท้ายผู้เขียนก็คลอดลูกชายหน้าตาน่ารักแต่นิสัยน่าซังออกมาหนึ่งเล่ม

ผู้เขียนไม่หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะรักลูกชายคนนี้ เพราะแน่ใจอย่างยิ่งว่าอาจมีคนมันไม่ไหว อ่านมันไม่จบ ไม่ว่าจะกันคะ ทุกท่านมีสิทธิ์เลือกจะอ่านหรือไม่อ่านก็ได้ T_T แค่อายากจะบอกทุกท่านที่อ่านมาถึงบรรทัดนี้ว่า...

ในทัศนะของผู้เขียน ไม่มีมนุษย์คนไหนสมบูรณ์แบบ นิยายคือโลกจำลองของโลกใบนี้ ตัวละครจึงมีดีและเลวผสมปนเปกันไป อ่านจบแล้วท่านอาจจะได้ว่าคนเลวที่พอคบได้และคนดีที่ทนคบไม่ไหวเป็นอย่างไร ขอให้ทุกท่านจงพบเจอแต่คนดี (ที่คบได้) นะคะ

ลิข

ยิ่งใกล้เวลาล่วงเข้าสู่วันใหม่เท่าใด บรรยากาศในฉับสุดหรร
 ษานกรุงก็ยิ่งคึกคักสนุกสนานมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ท่ามกลางความมืด แสงหลากสีจะสว่างวิบวับขึ้นมาพอให้เห็นหน้า
 ค่าตากันบ้างเป็นวินาที ดังนั้นในความมืดและแสงสลัวรางเยี่ยงนี้ หนุ่ม
 สาวทุกคนที่ยืนเด่นกันอยู่ลึ้มตายนบนฟลอร์กว้างล้วนแล้วแต่หน้าตาดี
 รูปร่างดี ชวนใกล้ชิด น่าชม น่าสัมผัส

ร่างซึ่งสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นก็ย้ายสายเอวไปตามจังหวะเพลงอย่าง
 เมามัน เนื้อนวลของสงวนของสาว ๆ ภูไทแนบชิดไปกับเนื้อของหนุ่มซึ่งเดิน
 อยู่เคียงข้าง ทว่าสาวเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่ถือสา ยังคงสายร่อนยวนยั่ว
 อย่างไม่สนใจว่าตัวเองคือฝ่ายเสียเปรียบ

ก็แน่ละสิ ในโลกยุคนี้ ยุคที่ผู้หญิงกับผู้ชายต่างเท่าเทียมกัน ไม่มี
 อีกแล้วคำว่าได้เสีย มีแต่ได้กับได้ต่างหาก!

ขณะที่ผู้คนที่ยืนกลางของฉับกำลังสนุกสนานด้วยเพลงสุดมันจาก
 ดิเจี้ยนเทพชั้นบน ภายในโซนวีไอพีก็กำลังได้ที่...

ในห้องวีไอพีซึ่งมีขนาดกว้างขวางพอสมควร หนุ่มสาวในห้องล้วน
 แต่งตัวดีมีระดับกว่าพวกแก๊งและสต๊อยด้านล่าง และเพราะภายในห้อง
 ไม่ได้มีตลั้วเท่าโซนดินกระจายที่ชั้นหนึ่ง จึงเห็นหน้าตา รูปร่าง และ

เครื่องประดับได้ชัดเจน

เพลงที่เปิดคลอกังวานไปทั่วทั้งห้องมีจังหวะเนิบช้า ชายหญิงที่ตระกองกอดกันอยู่บนฟลอร์เต้นรำขนาดเล็กกลางห้องจึงได้โอกาสกอดรัดพิดเหวี่ยงกันอย่างไม้อายสายตาใคร ทว่าพวกที่นั่งอยู่บนโซฟาซึ่งตั้งไว้ตามมุมมืดกลับมีพฤติกรรมล้าหน้าไปกว่าพวกที่อยู่บนฟลอร์เสียอีก เพราะบางคนถึงขั้นซุกใช้กันลึกซึ่งโดยไม่สนว่าคนมองจะเป็นตากุ้งยิง

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะโซนนี้เป็นโซนวีไอพีจริงๆ ไม่มีกล้องคอยจับภาพ ไม่มีสามีภรรยา ไม่มีแฟน คนที่ขึ้นมาয়ห้องนี้ทั้งทุกสิ่งพร้อมมายงเอาไว้หน้าห้องทั้งหมด เพื่อเข้ามาหาความสุขอย่างไม่มีขีดจำกัด

เรียกเหล่าได้เหล่า เรียกผู้หญิงได้ผู้หญิง อยากรักผู้ชายก็ได้ผู้ชายขนาดอยากยา...ที่ห้องวีไอพียังมีบริการให้ครบครัน!

ในมุมมืดมุมหนึ่งของห้อง ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอิงแอบแนบชิดกันอยู่เป็นเวลานานแล้ว ฝ่ายชายนั้นเป็นแขกประจำซึ่งมาจับไก่ที่นี้ตั้งแต่มุมยังหล่อ จนบัดนี้ไม่หล่อและ...ไม่ค่อยหล่อแล้ว ส่วนฝ่ายหญิงเป็นไก่สาวทั้งขาวทั้งอวบหน้าใหม่

เพราะเครื่องประดับและความมีชื่อเสียงชนิดที่เดินไปไหนใครๆ ก็ยกมือไหว้ ไก่สาวขาวอวบจึงยอมมาอยู่ในอ้อมอกเสียอย่างง่ายดาย และทั้งคู่ก็ระริกระรี่ กระซิกกระซิกกันที่มุมห้องแบบนี้เป็นชั่วโมงแล้ว

“ว่าไงล่ะ พี่จะไปแล้วนะ สรุปว่าน้องจะไปกับพี่รีเปล่า”

การเสนอชื่อชายแบบนี้มักจะเห็นกันบ่อยๆ จนเจนนตาเจนนใจ ไม่มีผู้ใดให้ความสนใจหรือคิดว่าแปลกอีกแล้ว

หญิงสาวที่ถูกต่อราคาชื่อชายเป็นสาวหน้าตาตางดงาม สวมชุดแล็กเกะอกสีขาวย่นผ้าบางเฉียบที่พอนั่งลงแล้วกระโปรงซึ่งยาวเพียงคืบเดียวก็ร่นขึ้นมาเสมอหู จนเรียกได้ว่า หากไฟสว่างกว่านี้อีกนิด คนทั้งห้องคงได้เห็นไปถึงเครื่องในเธอแน่

“พี่จะรีบไปไหนล่ะคะ เพิ่งเที่ยงคืนกว่าๆ เอง หนูยังสนุกอยู่เลย”

หนู...พยายามข่มความร้อนของพี่ชายร่วมโลกด้วยการลูบขาอ่อนเขาเบาๆ
“อยู่ต่ออีกนิดนะคะพี่ ไว้จับเล็กแล้วเราค่อยไปต่อกัน”

เกียรติก็องหรีตามองสาวซึ่งปรีเข้ามาจับเขาตั้งแต่เห็นเขาเดินเข้ามา
ในห้องวีไอพีห้องนี้ จากนั้นเธอก็นั่งกระเซอะ อิงแอบแนบชิดพร้อมทั้ง
พยายามย้วยวนเขามาหลายชั่วโมงแล้ว ทว่ากลับไม่ยอมไปต่อให้มันจบ
เรื่องจบราวไปเสียที แบบนี้มีความเป็นไปได้สองทาง

หนึ่ง...เล่นตัวขอค่าสึกหรอมากขึ้น

สอง...คิดว่าเสียแบบเขาเป็นไก่อ่อน กระหลอกให้จ่าย ให้พาเที่ยว
แล้วชิง

อีหนูเอ๊ย...รู้จักเกียรติก็องน้อยเกินไปแล้ว!

หญิงสาวที่คิดว่าตัวเองทั้งสวยทั้งฉลาด กล้าเที่ยวและสามารถเอา
ตัวรอดได้ มีอยู่มากมายในสังคมกลางคืน แต่เธอเหล่านั้นหารู้ไม่ว่าพวก
เสือร้ายนั้นฉลาดกว่า อาจทำเหมือนโง่ยอมให้ล่อหลอกสักครั้งสองครั้ง
ก่อนจะรวบหัวรวบหางกินกลางตลอดตัวในภายหลัง

ที่ผ่านมาเสียแบบเกียรติก็องก็ชอบผู้หญิงที่สวยและคิดว่าตัวเอง
ฉลาดพวกนี้ เพราะพอเคี้ยวได้มันน่าภูมิใจ เนื้อตัวก็ยังสดใหม่ แถมเวลา
คายทิ้งยังไม่ค่อยมีปัญหา เพราะสาวเหล่านั้นถือว่ายังสวย ยังเลือกได้

แต่วันนี้เขาไม่มีอารมณ์จะมาเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับไก่อสาวตัวใหม่
หรอกนะ!

“ถ้าอย่างนั้นน้องสนุกไปก่อนละกัน พี่ไปเข้าห้องน้ำก่อน”

“รีบไปรีบกลับนะคะพี่กับ หนูเหงา”

สาวสวยออกอ่อน แต่ชั่วโมงบินเธอยังอ่อนนัก เพราะถ้าเธอเป็น
นักเที่ยวที่เจนโลกมากกว่านี้ คงพอจะรู้จักนิสัยพิสดารของเขาดี คนแบบเกียรติ
ก็องตัดแล้วตัดเลย ไม่เคยย้อนกลับไปเสียตาย ดังนั้นเมื่อออกจากห้อง
วีไอพีไปแล้ว ชายวัยสามสิบสามที่มีร่างท้วมแบบอาสาเสียนานแท้ก็เดิน
ลงมาจากชั้นสอง

เพราะความเป็นคนดัง เต้นด้านทู่ไม่อันหากเขาพอใจ สาวบางคน
ที่เขาเคยคว่ด้วยจึงวิ่งรี่เข้ามาทักทายกันเป็นทิวแถว

เกียรติก่องยิ้มแ้มมัททหายไปตามประสาก่อนปลีกตัวออกมา
เนื่องจากคนแบบเขาไม่เคยกินอะไรซ้ำๆ มันน่าเบื่อ!

จริงอยู่ เขาอาจมีเด็กนักศึกษาที่เลี้ยงดูแบบผูกปิ่นโตอยู่สองสาม
คน แต่ปกติเขาจะดูแลพวกเธอแค่ปีครึ่งปีก็จะส่งต่อให้เพื่อนๆ เนื่องจาก
เด็กพวกนั้นหอมหวานสดใหม่ก็จริง แต่ข้อเสียก็คือคิดว่าสวยเลือกได้
จึงไม่ค่อยจะเอาใจเขามากเท่าที่ควร ผู้พวกดารา นักร้อง นักแสดง ซึ่งเพิ่ง
ก้าวเข้าวงการไม่ค่อยได้ พวกนี้สวย ฉลาด เอาใจเก่ง แต่เสียก็ตรงเรื่อง
เยอะ เรียกร้องมาก พอเริ่มมีชื่อเสียงก็ควงไปโน่นมานี่ไม่ได้เสียแล้ว อะอะ
ก็จะให้ไปหาที่ห้องตลอด ดังนั้นพนักนี้ชายหนุ่มที่จัดอยู่ในพวกแคชาโนวา
ตัวพ่อของวงการไฮโซจึงออกอาการเบื่อ เลิกเลี้ยงเด็กและดารา หันมาจับ
เด็กเที่ยวเป็นครั้งคราวพอแก้เซ็ง

แต่วันนี้ดันดวงสวย เลยต้องมาเซ็งเพิ่มเพราะยายโก่ขาวตัวอ่อน
พยายามจะหลอกกินฟรีเขา

เฮ้อ! เซ็งดับเบิลเลย

ชายร่างท้วมเดินออกมาจากฝั่บโดยไม่มีสาวติดมือมาอย่างทุกครั้ง
เขาเดินมารอที่หน้าประตูทางเข้าฝั่บ ไม่นานนักรถสปอร์ตสี่ล้อคันเดียว
ในประเทศก็ขับมาจอดเทียบ

คนรับรถก้าวลงมาจากรถของเขา แล้วโค้งให้เขาอย่างนอบน้อมจน
ศีรษะแทบจะจกดพื้น

เกียรติก่องควานมือในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรยับย่นซึ่งไม่ทัน
มองด้วยซ้ำว่ามีมูลค่าเท่าไร ยัดใส่กระเป๋าเสื้อของคนคนนั้น จากนั้นก็ขึ้น
รถ ขับออกไปโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง

ไม่มีจุดหมายปลายทาง นั่นคือชีวิตของเกียรติก้องโดยแท้

เขาเกิดและเติบโตขึ้นในตระกูลปัทมพันธ์ซึ่งเป็นตระกูลพ่อค้า มั่งคั่ง ร่ำรวยมาตั้งแต่สมัยเหล่างง บรรดาบรรพบุรุษทั้งทรัพย์สินสมบัติไว้ให้ ลูกหลานเก็บกินเก็บใช้กันไม่หวาดไม่ไหวในรูปแบบของอสังหาริมทรัพย์ต่างๆ

และเพราะเติบโตขึ้นมาท่ามกลางกองเงินกองทองนี้เอง เกียรติก้อง จึงไม่มีใครจะรู้จักคุณค่าของเงินมากนัก เขาารู้เพียงว่าสิ่งใดที่เขาอยากได้ ไม่เคยไม่ได้ และไม่อาจจะจับจ่ายไปมากแค่ไหน เงินทองในกระเป๋าก็ไม่เคย ร่อยหรอลงเลยแม้แต่หย่อม

ในฐานะลูกชายเพียงคนเดียวของเมียแต่ง แม่เฝ้าบอกเขาว่า เขานี้แหละคือเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างของปัทมพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน ตึกแถว ห้างเช่า โรงแรม เกาะแก่ง ทอง เครื่องเพชรในธนาคาร บ้านปัทมพันธ์ หรือแม้กระทั่งเศษสตางค์หนึ่งสลึงที่ตกอยู่ภายในรั้วบ้านปัทมพันธ์ก็ ล้วนแล้วแต่เป็นของเขา หากเขาไม่ยินดีแบ่งปันให้ใคร ใ้อันคนไหนก็ไม่มีวันแย่งไปจากเขาได้!

ถ้อยคำที่ฝังหัวมาตั้งแต่เด็กทำให้เกียรติก้องเติบโตขึ้นมาอย่างหยิ่ง ทะนง ไม่เห็นหัวใคร และไม่คิดว่าพวกกาฝากสามคนที่เดินลอยชายไปมา ในบ้านของเขานั้นคือพี่ชายพ่อเดียวกัน

แม่สอนให้เขาเกลียด ดูถูกเหยียดหยามคนที่กล้ามาแย่งพ่อไปจากแม่ และตอนนี้พวกมันก็กำลังคิดจะแย่งปู่ และแย่งสมบัติไปจากเขาด้วย!

ไม่กี่เดือนก่อนนู่ของเขาป่วยหนักและจำต้องวางมือจากการบริหารโรงแรมในเครือปัทมพันธ์ทั้งหมด ซึ่งมีเก้าสาขาด้วยกัน กระจายอยู่ทั่วประเทศไทยเจ็ดสาขา อีกสองสาขาอยู่ในประเทศสิงคโปร์และประเทศเวียดนาม

ปู่แก่แล้ว หากจะวางมือไปเขาก็ไม่คิดว่าแปลก แต่ที่เกียรติก้อง ยอมรับไม่ได้นั่นก็คือ พ่อปู่วางมือ คนที่ปู่เลือกให้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งแทน

คือไอ้กาฝากเบอร์หนึ่ง ลูกของยายคางคกขึ้นวอ ไอ้กิมวัจน์!

การตัดสินใจของปู่จตุระเปิดขึ้นในใจของเกียรติก้อง เขาอาละวาดอย่างหนักจนบ้านปัทมพันธ์ปั่นป่วน ใครก็เข้าหน้าไม่ติด ไม่ยอมไปทำงาน และเที่ยวแทบจะทั้งวันทั้งคืน แต่แทนที่ปู่จะรีบมาจ้อ รีบไล่ไอ้กิมวัจน์ออกจากตำแหน่งแล้วให้เขาขึ้นแทน ปู่กลับเปรยออกมาให้แม่เขาฟังว่า...

‘เจ้ากบมันไม่เอาไหนขึ้นทุกวัน งานการไม่ทำ เอาแต่เที่ยว ไปถามมันนะว่ายัยอยากทำงานไหม ถ้าไม่อยากก็ให้มาลาออกไป’

เรื่องด่วนที่แม่ส่งข่าวมาคือสาเหตุหนึ่งซึ่งทำให้การออกตระเวนราตรีในคืนนี้ของเกียรติก้องต้องจบลงอย่างสุดเชิง ก็ใจมันหงุดหงิดแล้วจะไปมีอารมณ์สนุกสนานได้อย่างไร

สุดท้ายเมื่อไม่มีที่ไป จตุระหมายปลายทางในคืนที่ไม่น่าอภิรมย์จึงอยู่ที่บ้านปัทมพันธ์นั่นเอง

ติสอง บ้านปัทมพันธ์เจียบเจียบ ทุกคนคงนอนกันหมดแล้ว

แต่เกียรติก้องจัดการปลุกทุกคนให้ตื่นด้วยการกดแตรดั่งสนั่นคางเอาไว้ ผ่านไปเกือบห้านาทีจึงมีคนมาเปิดประตูรั้วให้ เขาเหยียดยืมเมื่อเห็นไฟในห้องนอนปู่สว่างขึ้น และยิ่งสาแก่ใจจนอยากจะกดแตรให้มันดังต่อไปอย่างไม่จบสิ้น เมื่อเห็นไฟของบ้านเล็กซึ่งเป็นบ้านของคางคกขึ้นวอสองตัวสว่างขึ้นเช่นกัน

‘เออ ในเมื่อฉันไม่ได้นอน ฉันไม่มีความสุข คนอื่นจะนอนหลับอยู่อย่างสบายใจได้อย่างไร!’

รถสปอร์ตแล่นเร็วจีตรงเข้าสู่ตึกใหญ่ และเมื่อเขาเหยียบเบรกก็เกิดเสียงเอี้ยดเอี้ยดหูชนิดที่ใครได้ฟังก็ต้องทำหน้าเบ้ ทว่าการเบรกแบบนี้ช่างสาแก่ใจผู้ใหญ่มากเมเรแบบเกียรติก้องนัก

หนุ่มร่างท้วมพาร่างดูเพราะเอาแต่กินของดี ของอร่อย และมัวเมากับแอลกอฮอล์ขึ้นไปยังตึกใหญ่ซึ่งมีเจ้านายอาศัยอยู่เพียงสามคน นั่นก็

คือปู่ แม่ และเขา ส่วนพวกกาฝากทั้งหลายไม่มีสิทธิ์ขึ้นมาอาศัย พวกมันได้แต่แหงนคอมองตึกสวยหลังนี้ราวกับหมามองเครื่องบินเท่านั้น

ดวงตาแดงเล็กน้อยเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่รลิ่ง เมื่อเดินเข้ามาในบ้านแล้วพบว่า แม่ของเขาก้าวลงมาจากห้องนอนตรงมาหาเขา สีหน้าของแม่ไม่ดีนัก คงเป็นเพราะเสียงแตรที่ปลุกแม่ขึ้นมา

กว่าจะเกียรติก็องจะรู้ว่าความโมโหของตัวเองทำให้คนที่เขารักที่สุดในโลกต้องเดือดร้อนไปด้วย ก็สายเกินไปเสียแล้ว

เพราะไม่เคยคิดก่อนทำ ทำอะไรตามอารมณ์และความต้องการของตัวเองเท่านั้น จึงทำให้เกียรติก็องมักจะมารู้สึกผิดที่หลังอยู่เสมอ ทว่าเขาก็ไม่เคยคิดจะแก้ไขนิสัยเสียข้อนี้สักที เนื่องจากแม่จะผิดพลาดร้ายกาจเพียงใด แม่กับปู่ก็มักจะไม่ได้ถือสาและยกโทษให้เขาตลอดมา

ชายหนุ่มเดินไปหาแม่ จับมือท่านเอาไว้อย่างอ่อนโยน “แม่ตื่นเพราะกบเหรอกครับ กบขอโทษ กบไม่ทันคิด”

เพียงแค่อลูกรักเอ่ยขอโทษ ไม่ว่าจะความผิดนั้นจะใหญ่หลวงสักเพียงใด คนเป็นแม่มีหรือจะโกรธลง ดังนั้นสีหน้าของอังคณาจึงดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ไม่เป็นไรจ๊ะ แม่ยังไม่ได้หลับสนิท”

“มีอะไรกวนใจแม่เหรอกครับ ทำไมแม่นอนไม่หลับ”

อังคณาถอนหายใจก่อนบ้วนน้ำใ้ให้ลูกชายตามเธอขึ้นไปยังห้องนอนที่อยู่บนชั้นสาม

โดยปกติเกริกไกรจะอยู่ที่ชั้นสองเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นชั้นแรกกับชั้นสามของตึกจึงเป็นพื้นที่ของสองแม่ลูก ซึ่งห้ามมิให้คนจากบ้านเล็กเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตเด็ดขาด

ห้องนอนของอังคณากว้างขวาง ตกแต่งในสไตล์วินเทจโดยเน้นสีโทนเหลืองเป็นหลัก มีห้องรับแขกและห้องนั่งเล่นที่เอาไว้นั่งถักนิตติ้งซึ่งเป็นงานอดิเรกของอังคณาอยู่ด้านหน้า ถัดมาเป็นห้องน้ำและห้องแต่งตัว ด้านในสุดเป็นห้องนอนซึ่งน้อยคนนักจะได้เหยียบย่างเข้าไป เนื่องจาก

อังคณาขึ้นชื่อรักเรื่องรักความสงบ ชอบความสะอาด และหวงแหนความเป็นส่วนตัวเป็นอย่างมาก

เกียรติก็องเลือกที่จะเดินไปนั่งบนโซฟาฝั่งที่จัดเป็นห้องรับแขก เนื่องจากรู้ว่าผู้เป็นแม่ไม่ชอบให้ใครล่วงล้ำเข้าไปในเขตส่วนตัวของท่าน ไม่เว้นแม้กระทั่งลูกชายเช่นเขา

อังคณานั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับลูกชาย ถอนหายใจก่อนเล่าเรื่องที่คนรับใช้คนสนิทคาบข่าวมาบอกให้ลูกชายฟัง

“คุณปู่เพิ่งให้เงินไต่เดือนไปทำรีสอร์ทบนเกาะเน่าๆ นั่น”

เกียรติก็องขมวดคิ้วทันที “เท่าไรครับแม่”

“ห้าสิบล้าน!”

เกียรติก็องผุดลุกขึ้นทันที มือทั้งสองข้างกำแน่น “คุณปู่ลำเอียง! ตอนไอ้หัวแดงเรียนจบ คุณปู่ก็ให้เงินมันไปทำบริษัทคอมพิวเตอร์เส็งเคร็ง พอคุณปู่วางมือจากโรงแรมก็ยกไต่คางคกขึ้นมาแทน และพอไต่เดือนมันขอเงินไปทำรีสอร์ท คุณปู่ก็ให้มันอีก พวกกาฝากมันดูดีไปเท่าไรให้คุณปู่ไม่เคยเสียดาย แต่ที่กบ...ขอแค่ยี่สิบล้านไปซื้อรถใหม่ คุณปู่ทำงกไม่ให้!”

เพราะห้องนอนบนชั้นสามเป็นสถานที่ส่วนตัว อังคณาจึงไม่ห้ามปรามลูกชาย ปล่อยให้เขาตะโกนระบายอารมณ์อย่างเต็มที่

“คราวนี้กบไม่ยอมนะแม่ ยิ่งไงๆ ก็ไม่ยอม ถ้าคุณปู่เห็นไอ้พวกกาฝากพวกนั้นดีกว่ากบ กบจะไป ไม่อยู่มันแล้วบ้านแบบนี้!”

เมื่อลูกชายประกาศแบบนี้ อังคณาก็ลุกขึ้นเพื่อดึงลูกให้นั่งลง “กบไปแล้วแม่จะอยู่ได้ยังไงล่ะลูก เรื่องรถราอะไรวุ่น แม่ก็บอกกบแล้วไงว่าเดี๋ยวแม่ซื้อให้ แต่รออีกนิด รอดอกเบี้ยก่อน”

“กบไม่ได้อยากให้แม่ซื้อให้!” เกียรติก็องตะคอก แต่ไม่ได้หันไปตะคอกแม่ เขารักแม่เกินกว่าจะทำกิริยาหยาบคายใส่ท่านได้ “กบอยากให้คุณปู่ซื้อให้ต่างหาก กบอยากให้คุณปู่แสดงออกว่ารักกบบ้าง”

เพราะประโยคสุดท้ายเกียรติก็องพูดเสียงเบา ระบายความน้อยอก

น้อยใจออกมาชัดเจน อังคนาจึงลูบหลังลูบไหล่ลูกชายเพื่อปลอบโยน
จริงอยู่ว่าเกียรติก้องนั้นมีทุกอย่าง อยากรู้ของอะไรก็ต้องได้ทุกอย่าง
แต่ความรักความเข้าใจที่เขาต้องการจากปู่ เขากลับไม่เคยได้รับเลย
และสิ่งที่ลูกชายต้องการมากสิ่งนี้ อังคนาก็ไม่สามารถใช้เงินซื้อมา
ให้ลูกชายได้เสียด้วย

“คุณปู่ก็รักบ่บ ห่วงกบนะลูก เมื่อวันก่อนท่านยังมาบอกแม่ว่าห่วง
กบที่พักนี้ไม่ยอมกลับบ้าน แกรมยังไม่ยอมไปทำงาน...”

“ฮึ! ก็คุณปู่มีหลานรักคอยสอพลอทำงานให้แบบนั้น คุณปู่ยังจะ
มาจิกหัวใช้กบทำไมอีก”

อังคนาถอนหายใจอีกครา เนื่องด้วยรู้อยู่เต็มอกว่าคราวนี้ลูกชาย
ทำไม่ถูก จริงอยู่ การที่ปู่แต่งตั้งให้กิมวัจน์ดำรงตำแหน่งประธานบริษัท
แทนท่านนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะ แต่ควรหรือที่ลูกเธอจะประท้วงด้วยการ
ไม่ยอมไปทำงาน แกรมยังเที่ยวจนหายไปข้ามวันข้ามคืนเช่นนี้อีก

การประท้วงและการประทัดแบบนี้ นอกจากจะไม่ได้ทำให้ลูกกลับมา
เป็นหลานรักได้อีกครั้งแล้ว ยังทำให้คะแนนนิยมของเขาตกต่ำลงด้วย

“กบคิดแบบนี้ไม่ได้นะลูก ถ้ากบยังงงาน คุณปู่อาจจะยกตำแหน่ง
ของกบไปให้คนอื่นอีกก็ได้”

เกียรติก้องตาลูกกวาว “ก็ลองสิ! ถ้าคุณปู่กล้าทำกับกบแบบนั้น...”
ชายหนุ่มมิได้พูดเรื่องที่คาดหมายในใจออกมา แต่ผู้เป็นแม่ก็พอคาดเดา
ได้

ลูกชายคนเดียวของเธอซึ่งอน เเอาแต่ใจ ชอบประทัดประทัน และ
ทำได้ทุกอย่างเพื่อความสะแก่ใจ หากเขาเป็นทุกข์ ใครจะสุขเกินเขายอม
ไม่ได้ นิสัยลูกเป็นแบบนี้ก็เพราะเธอนั้นแหละที่ทำให้ทำ

คนเป็นแม่มองลูกชายแล้วหาวิธีแก้ภัยล้อมเขา “กบจำ บางทีกบ
ก็ต้องเพลๆ ความน้อยใจของกบลงบ้างนะ เพราะยังน้อยใจ คุณปู่ก็ยัง
ถอยห่าง ให้อพวกนั้นก็ยิ่งได้โอกาสปะเหลาะเอาสมบัติของปัทมนั่นทีไป”

“สมบัติของปัทมพันธ์” เกียรติก้องเบ้าปาก “คิดเหรว่อกบสนใจสมบัติบ้านนี้ เท่าที่มีอยู่ กบก็กินไปตลอดชาติไม่หมดแล้ว”

ลูกชายพูดถูกทุกอย่าง ลำพังสมบัติส่วนตัวของเธอซึ่งมาจากตระกูลเจ้าสัวใหญ่ก็กินก็ใช้ไม่หมดในชาตินี้แล้วจริงๆ คงมีแต่เธอกับลูกที่ไม่ต้องการสมบัติของปัทมพันธ์ ทว่า...ไม่ต้องการแล้วจะยอมยกสิ่งที่เหมาะสมของพวกเธอให้คนอื่นกระนั้นหรือ

เมื่ออึ้งคนาคิดถึงเรื่องนี้ ดวงตาก็วาวโรจน์ ในสมองมีภาพของผู้หญิงสามคนที่ช่วงชิงสามีไปจากเธอ

“มันทั้งสามแย่งสามีเราไป แล้วยังทิ้งลูกๆ ของพวกมันให้คอยมาตำตาดำใจ เป็นเสียหนามของลูกเราอีก!”

“กบพูดถูก เราน่ะไม่ต้องการสมบัติของพวกปัทมพันธ์หรอก แต่... กบจะยอมยกสิ่งที่เหมาะสมของกบให้ไอ้พวกกาฝากพวกนั้นเหรว่”

คำเตือนของแม่ทำให้เกียรติก้องชุกคิด ก่อนจะพยักหน้า “ก็จริงเรื่องอะไรเราจะยอมยกของที่เป็นของเราให้ไอ้พวกนั้น เท่าที่พวกมันกอบโกยไปตอนนั้นก็มากเกินกว่าที่มันควรจะได้แล้ว”

หัวใจผู้เป็นแม่เริ่มคลายกังวลเมื่อกลุ่มลูกชายให้เชื่อตามตัวเองได้ “ถ้ารู้แบบนี้ก็ต้องเลิกเหลวไหลได้แล้ว กลับมาทำงานเหมือนเดิม เอาใจคุณปู่เหมือนเดิม กันท่าพวกมันให้อยู่ห่างจากคุณปู่ สมบัติของเราจะได้ไม่กระเด็นกระสาย เข้าใจไหมลูก”

เกียรติก้องพยักหน้า “คิดแล้วก็เสียตาย พอกบไม่อยู่ข้างๆ คอยห้ามคุณปู่เสียคน ไอ้เถื่อนมันก็ดอดมาขอเงินไปตั้งห้าสิบล้าน พวกลูกอีช่างขอพวกนี้มันไม่ละอายแก่ใจกันเลย คุณได้ก็รู้มดุดกันยกใหญ่ เจ็บใจชะมัด!”

อึ้งคนาเห็นลูกชายกระที่บเท้าลงบนพรมอย่างเอาเป็นเอาตาย คล้ายเขากำลังจำลองพรมผืนนั้นเป็นหน้าของไอ้พวกกาฝากที่เขาแสนรังเกียจ แล้วก็อมยิ้มด้วยความเอ็นดู

“กบคิดได้แบบนี้แม่ก็เบาใจ ต่อไปกบจะงอนอะไรคุณปู่ก็ต้องเตือนตัวเองเอาไว้ในะลูก ว่ามีคนจ้องจะแทรกตัวเข้าไปชิงความรักจากคุณปู่ทุกขณะจิต อย่าหลงกลพวกมารร้าย กบต้องอดทน ต้องหนักแน่นเข้าไว้”

เกียรติก็องพยักหน้าถี่ “รับประกันได้เลยครับแม่ ต่อไปพวกมันไม่มีทางมาเลียแข้งเลียขาขอเงินคุณปู่ได้อีกแน่ กบจะไม่ทน!”

2

แม่เมื่อคืนเกียรติก็ต้องจะกลับบ้านเร็ว แต่กว่าจะคุยกับแม่จบกว่าจะอาบน้ำเข้านอน ก็เลยวันใหม่ไปหลายชั่วโมงแล้ว ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เขาตื่นเอาตอนบ่ายคล้อยเช่นนี้

ชายหนุ่มเดินลงมาจากชั้นสามของบ้านด้วยอาการสะลึมสะลือ บอกตรงๆ ว่าถ้าห้องยังไม่ร้องขึ้นมาละก็ เขาไม่มีวันยอมตื่นเด็ดขาด

เขาโทร. สั่งอาหารมื้อแรกของวันไปแล้ว แฮม เบคอนกรอบๆ ไข่ดาว ขนมนึ่ง เนยถั่วแสนอร่อย และกาแฟหวานๆ

เพียงแค่ว่าคิดถึงอาหาร น้ำลายก็สอเสียแล้ว แต่ยังไม่ทันได้ลงบันไดไปยังห้องรับประทานอาหารชั้นล่าง สายใจ...แม่บ้านผู้ใจเย็นเป็นน้ำของบ้านปัทมนันท์ที่ยืนอยู่หน้าห้องนอนปู่ก็ชวยเท้าเร็วๆ ตรงเข้ามาหาเขา

แม้เธอจะอายุมากกว่าเขาเป็นเท่าตัว แต่ด้วยฐานะที่ต่ำว่า เธอจึงต้องค้อมตัวลงยามพูดกับเขา

“คุณกบคะ คุณปู่เรียนเชิญที่ห้องท่านค่ะ”

เกียรติก็ต้องขมวดคิ้ว “คุณปู่มีเรื่องอะไรกับฉัน อ้อ หรือจะบ่นเรื่องเมื่อคืน” เขาพูดตามที่คิดแล้วก็ยกไหล่ “ได้ คิดเหรวอกแล้ว ก็แค่นี้”

ชายหนุ่มถามเองตอบเองเรียบร้อยก็พาร่างบวมหน้าเมฆของตัวเองเข้าไปในห้องนอนปู่

เกริกไกรในวัยเจ็ดสิบห้าปี มองเผินๆ ยังดูแข็งแรง แต่คน

ใกล้ชิดต่างรู้ว่าท่านมีโรคภัยคุกคามอยู่หลายโรค จนต้องวางมือจากงาน และยกตำแหน่งให้หลานชายคนโตสืบทอดแทน

เกียรติก็องเดินฉีกยิ้มเข้ามาในห้องนอนของปู่ ห้องนี้กว้างขวาง ไม่แพ้ห้องของเขา ด้านหน้าสุดจัดเป็นห้องรับแขกซึ่งมีโต๊ะฝังมุกแบบโบราณ ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางห้อง แต่นั่นไม่ใช่มุมโปรดของปู่ ท่านมักจะหลบอยู่ที่มุมในสุดของห้องรับแขก เพราะมุมฝั่งนี้ติดแม่น้ำเจ้าพระยา ปู่จึงตั้งเก้าอี้โยกเอาไว้ที่นั่น ท่านชอบมานั่งจิบชา มองเขามองซึ่งตักแต่งด้วยตัวเอง ที่ตั้งเอาไว้ริมหน้าต่าง และเมื่อเมื่อเย็นล้าก็จะทอดสายตามองแม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลเอื่อยอยู่ด้านนอก

คนแก่ก็ชอบอะไรเก่าๆ ในแบบที่ชายหนุ่มสมัยใหม่อย่างเขาไม่เข้าใจ แต่ก็ช่างเถอะ เกียรติก็องผู้ไม่เคยคิดจะเข้าใจใครเดินเข้าไปหาคนเป็นปู่ เขาไม่ลังเลเลยที่จะโน้มตัวลงไปหอมแก้มท่านแรงๆ กอดท่านแน่นๆ แล้วเอ่ยปากอ่อนเหมือนเขายังเป็นเด็กชาย มิใช่ชายหนุ่มวัยสามสิบสาม

“ไม่ได้เจอกันตั้งหลายวัน กบคิดถึงคุณปู่จังเลยครับ”

ชายสูงวัยซึ่งผ่านโลกมามากเหลือบมองหลานชายตัวดีซึ่งทำให้โลกของเขาแทบแตกตายวันละหลายหน บทเกียรติก็องจะอดอ้อนก็แสนจะน่ารัก แต่บทจะพยศก็น่าถึบ!

“คิดถึงแล้วทำไมไม่มาหา”

“ก็บงอนคุณปู่” ชายหนุ่มทรุดกายนั่งพับเพียบกับพื้น กระเบื้องปูพื้นเก่าแก่ลายโบราณในห้องของปู่ที่นี่จะเย็นและสะอาดเสมอ ตอนเด็กเกียรติก็องชอบมาพับหลังแทบเท้าท่านประจำ ก่อนจะไปตื่นอีกครึ่งบนเตียงนอน ตอนเด็กๆ นั้นปู่รักและตามใจเขามาก ไม่เหมือนตอนนี้อรอกเจอหน้ากันที่ไรก็เอ่ยปากบ่น ด่า สอน สั่ง จนเขาเบื่อกันจะฟัง

และเพราะเขาเบื่อ ไม่อยากฟังคำบ่นนี้เอง มือทั้งสองข้างจึงบีบนิ้วขาของปู่ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก เอาใจปู่ไว้ก่อนไม่เสียหลายหรอกน่า

“งอน?” เกริกไกรทวนคำเสียงขบขัน “เราเป็นผู้ชายนะเจ้ากบ ทำไมถึงได้ขี้งอน”

“ก็คนที่กบรักไม่รักกบ กบก็น้อยใจนะสิ”

“ใครไม่รักเรา ปู่เหรื่อ”

เกียรติก้องเงยหน้ามองผู้เป็นปู่ ดวงตาที่มองตอบมานั้นแฝงความเมตตาและรักใคร่ จนหัวใจซึ่งมีรูรั่วของเกียรติก้องเหมือนได้รับการเยียวยารักษา

“ขอเพียงแค่มองเราแบบนี้ แล้วปู่จะดำสามเวลาหลังอาหาร หรือไม่ให้เงินเราเลยก็ได้ บางทีความรัก...คงเป็นสิ่งที่เราอยากได้มากที่สุด”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “กบรู้ว่าคุณปู่รักกบ แม้กบจะเหลวไหลเกินไปบ้าง แต่คุณปู่ก็รักกบ”

เมื่อเกริกไกรได้รับคำตอบ ก็ยกมือขึ้นลูบหัวหลานชาย “รู้แล้วทำไมยังงอนอี”

“เพราะถึงคุณปู่จะรักกบ แต่คุณปู่ก็รักคนอื่นด้วย คุณปู่ไม่ได้รักกบที่สุด”

ความน้อยใจที่ฉายออกมาจากดวงตากลานชายนั้นผู้เป็นปู่เห็นชัดถนัดตา เกียรติก้องไม่เคยเปลี่ยน เด็กๆ เคยขี้อิจฉา ขี้หวงความรักอย่างไร โตขึ้นเขาก็ยังเป็นอย่างนั้น และเกริกไกรก็รู้ดีว่าเหตุใดหลานชายคนเล็กจึงเป็นเช่นนี้

ทั้งหมดเป็นผลพวงมาจากการเลี้ยงดูแบบผิดๆ ของผู้เป็นแม่ ที่สอนสั่งให้เกลียดพี่ๆ ต่างแม่จนฝังหัวนั่นเอง

ทว่าท่านก็เข้าใจลูกสะใ้ใจดีทะเบียนของท่านดี ว่าเพราะเหตุใดจึงสั่งสอนลูกแบบนี้ และเนื่องจากเข้าใจังคมาดีนี้เอง เกริกไกรจึงเหมือนกับน้ำท่วมปาก จะว่ากล่าวอะไรเธอก็ละลาย เพราะจุดเริ่มต้นของเรื่องยุ่งทั้งหลายในบ้านปัทมพันธ์นั้นก็คือเจ้าลูกชายตัวดีที่ตายไปนานแล้วของเขานั่นเอง

เกือกกุลคือลูกสุดที่รัก ลูกคนเดียวซึ่งเกิดมาพร้อมคุณสมบัติที่ดีเลิศ ทั้งรูปร่างและฉลาดเฉลียว ทว่าลูกที่ควรจะเป็นความภาคภูมิใจของพ่อแม่ กลับสร้างแต่เรื่องยุ่งยากมาให้ตลอดหลังจากที่เขาเริ่มโตเป็นหนุ่ม

เด็กชายซึ่งมีคุณสมบัติดีทุกอย่างเมื่อยังเล็กเติบโตขึ้นด้วยความรักและความเอ็นดูอย่างสุดหัวใจของพ่อกับแม่ เขายอมรับว่าผิดที่รักลูกชาย คนเดียวราวแก้วตาดวงใจเพราะภรรยาต้องจากไปตั้งแต่ลูกยังเล็ก จึงให้ทุกอย่างที่ลูกต้องการ การได้อะไรมาง่าย ๆ ทำให้ลูกไม่รู้ว่าจะไรผิดอะไรถูก

ความรักที่มากเกินไปจนเกินไปของพ่อทำให้เด็กชายที่เพียบพร้อม คนนั้นเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ชายที่ไม่เอาไหน สร้างแต่ปัญหา!

เขาควรจะทำมั่ว ควรจะดี และควรจะทำกบฏ เมื่อลูกเริ่มหิ๊งการ เรียน เทียวเตร คบเพื่อนและผู้หญิงมากหน้าหลายตา และเริ่ม... รุกราน แม้กระทั่งสาวใช้ในบ้าน แต่เพราะความรักทำให้เขาใจอ่อน ปล่อยให้ เกือกกุลกระทำตามแต่ใจตลอดมา

เขาไม่รู้ว่าจะเกือกกุลไปได้เชื้อเจ้าชู้มาจากใคร เขาไม่มีเวลาคิดสืบหา เพราะแค่ต้องคอยไกลเกลี่ย กลบเกลื่อนความเจ้าชู้เร่รवादของลูกชายตัวดี คอยเคี่ยวเข็ญให้ลูกไปทำงานบ้าง กลับบ้านมาให้พ่อรู้ว่ายังมีชีวิตอยู่บ้าง แค่นี้ก็กินเวลาของเขาไปจนหมดสิ้นแล้ว

พรรณีคือเมียคนแรกแบบเป็นตัวเป็นตนของเกือกกุล เธอเป็นสาว เหนือ สวย ชาว กิริยามารยาทเรียบร้อย อ่อนหวาน เธอเข้ามาอยู่ในบ้าน ปีหมันตั้งแต่อายุสิบหกในฐานะคนรับใช้

แต่พรรณีรับใช้เขาอยู่ไม่นานก็ถูกโอนไปเป็นคนของเกือกกุล

เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ไม่น้อยที่ลูกกริจะมีเมียเป็นตัวเป็นตนทั้งที่กิดัน ไปหลงสาวใช้ เกริกไกรยอมรับว่าแรกๆ นั้นเขาไม่พอใจกับเรื่องนี้เท่าใดนัก ทว่าพอเห็นลูกชายดีขึ้น ไม่เจ้าชู้เร่รवादกับสาวใช้คนอื่น ๆ ดังแต่ก่อน และ พรรณีก็รู้จักที่ทางของตัวเอง ไม่เรียกร้อง ไม่วุ่นวาย อยู่อย่างเจียมเนื้อ เจียมตัว เขาก็ค่อยคลายความโมโหลง

อาจเป็นเพราะสมัยก่อนนั้นผู้ชายมีอันจะกินจะมีเมียมากมิใช่เรื่องแปลก เมียในบ้านแสนเรียบร้อยคนนี่จึงถูกเก็บเอาไว้เป็นความลับ ส่วนเจ้าลูกชายก็ทำตัวดีขึ้น ไม่สร้างปัญหาให้เขาอีก

อยู่กันมาอย่างสงบได้ไม่ถึงสองปี เมื่อพรรณีท้องลูกคนแรก เจ้าลูกชายก็เริ่มออกกลาย ไปตามเที่ยวได้เที่ยวซื้อลูกสาวเพื่อนของเขา... อังคณา แม่ของเกียรติก้อง

ตอนนั้นอังคณาเพิ่งเรียนจบมาจากปีนัง เป็นสาวสวยสะพรั่งที่ทำให้เรือนของเจ้าสัวใช้พ่อของเธอหวักระไดไม่แห้ง

เก็อกูลจะเป็นจะตาย ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะแต่งอังคณามาเป็นเมียให้ได้

เพราะรักลูก อีกทั้งยังเห็นว่าทั้งคู่เหมาะสมกันเป็นที่สุด เกริกไกรจึงทาบทามสู่ขออังคณามาเป็นสะใภ้ โดยไม่เคยบอกเรื่องพรรณีให้ทางฝ่ายเจ้าสัวใช้กับอังคณาทราบเลย

ความเรื่องพรรณีมาแตกก็เมื่อวันที่เขานำทองไปรับขวัญหลานชายคนแรก บ้านแทบแตกเมื่ออังคณารู้ความจริงทั้งหมด เธอด่าทอ ขว้างปาข้าวของใส่เก็อกูลจนเจ้าลูกชายตัวดีไม่กล้าสู้หน้า และเมื่อสามมีหนีหายแทนที่อังคณาจะงอนง้อ เธอกลับหอบผ้าหอบผ่อนกลับบ้าน จนผู้ใหญ่สองบ้านแทบจะกลายเป็นศัตรูกัน

เกริกไกรต้องบากหน้าไปยอมรับผิดแทนลูกชาย งอนง้อลูกสะใภ้ให้กลับมาเป็นศรีของปีทมันน์ที่ตามเดิม

อังคณายอมกลับ ทว่าไม่ยอมให้อภัยลูกชายเขาง่ายๆ เธอปิดประตูไม่ยอมให้สามีร่วมห้องจนกว่าจะไล่พรรณีออกไปจากบ้าน ส่วนก็มีวันนั้น อังคณาบอกว่าจะเลี้ยงดูให้เอง เนื่องจากอย่างไรก็ตามก็เป็นปีทมันน์ที่คนหนึ่ง

เมื่อผู้หญิงที่แข็งแกร่งคนหนึ่งมาขัดข้อกับผู้ชายที่เป็นหนึ่งมาตลอด ผลก็คือนอกจากเก็อกูลจะไม่พาพรรณีออกไปจากบ้านตามคำสั่งของเธอ

แล้ว ยังกล้าพาเมียใหม่อีกคนเข้ามาเรีกรักในบ้านอีกด้วย

ลูกชายเขาทำไม่ถูก...เขารู้ แต่เกื้อกูลเป็นไม้แก่ที่ตัดยากเสียแล้ว และเกริกไกรก็ยุ่งกับงานที่โรงแรมจนหัวปั่น ไม่มีเวลาจะมาเอาใจใส่ในเรื่องที่เขาคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยนี่

เขาพยายามบอกตัวเองว่าเขายุ่ง เขาเหนื่อย เขาไม่อยากจะรับรู้อะไรอีก ดังนั้นการเลือกที่จะเอาหนูไปนาเอาตาไปไร่ และหวังเพียงว่า...เวลาจะทำให้หังคนมายอมอ่อนลง จึงดูจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

มาถึงวันนี้ เมื่อเกริกไกรคิดย้อนกลับใจ เขากลับรู้สึกผิดต่อผู้หญิงของลูกชายทุกคน พรรณี อังคณา อรวิภา และวิโรนา ทั้งสี่ต้องมาอยู่รวมบ้าน ทำสงครามประสาทใส่กัน บางคนทนอยู่ต่อไปได้ บางคนทนไม่ไหวก็เลือกที่จะหนีไป ไม่มีใครมีความสุขกับความเห็นแก่ตัวของเกื้อกูล และไม่มีใครพอใจความไม่เอาใจใส่ของเขา

มือเหี่ยวยุบหนวี่หลานคนเล็กเบาๆ เกียรติก็อึ้งคงไม่รู้ ว่าทุกครั้งที่ต้องเขาด้วยแววตาน้อยออกน้อยใจแบบนี้ ความรู้สึกผิดในใจของเขาก็ยิ่งเพิ่มพูนจนบางครั้งถึงขั้นหายใจแทบจะไม่ออก

“เอาละ ปู่จะซื้อรถให้” สุดท้ายเกริกไกรก็เลือกที่จะลบล้างความรู้สึกผิดในใจด้วยข้าวของเงินทอง “คราวนี้อยากได้แบบไหนล่ะ”

เกียรติก็อึ้งยิ้มตาพราว เขาเอนศิระชะลงแนบเข้าผู้เป็นปู่พลางพูดอุบอิบ “จริงๆ แล้วรถนั้นยกก็ไม่ได้อยากได้เท่าไรหรอก แต่...” เมื่อปู่แสดงความรัก เอาใจ และตามใจเขา เกียรติก็อึ้งก็คิดจะบอกให้ท่านทราบถึงความในใจเช่นกัน ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงพูดคุ้ยและเสียงเดินก็แว่วมาเข้าหูเขา

ศิระชะทุยซึ่งชบแนบเข้าชายสูงวัย ผงกขึ้นมามองคนที่ก้าวเข้ามาขัดจังหวะเขากับปู่

“ไอ้พวกกาฝากนี่เอง หน้อย...วันนี้มากันครบองค์ประชุมเชียวนะ!

“สวัสดิ์ศรีรับคุณปู่” ไอ้ภีม่วัจฉณาฝากหมายเลขนึงทำเสียงอ่อน

เสียงหวานและยกมือขึ้นไหว้ปู่เขาอย่างนอบน้อม ไม่บอกก็รู้ว่าหวังจะ
เลียแข้งเลียขาปู่

เกียรติก็องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันก่อนลุกขึ้นมายื่นเท้าสะเอว “พวกแก
มาทำไม จะมาปอกลอกเงินคุณปู่อีกละสิ กาฝาก!”

“กบ!” เกริกโกรธขึ้นเสียงดุหลานคนเล็ก “ปู่เป็นคนเรียกพี่ๆ เขามา
เอง อย่าเลียมารยาท”

เกียรติก็องหน้าตึงอย่างเห็นได้ชัด ถ้าปู่ไม่อยู่ที่นี้เขาคงอาละวาด
เช่นเคย ดวงตาดำหาเรื่องจ้องชายหนุ่มสามคนที่นั่งอยู่บนโซฟาตรงข้ามกับ
เก้าอี้โยกของปู่ ไหล่จากซ้ายไปขวา

อัครช...ไอ้เถื่อนจอมเจ้าเล่ห์ ตอนแรกที่ได้ยินว่ามันจะไปทำรีสอร์ท
ที่ภูเก็ต หลงคิดว่ามันจะไปแล้วไปลับ ที่ไหนได้ พอเฉลอนิดเดียวก็อดมา
ไถเงินคุณปู่ไปอีกก้อน

นาราน...ไอ้ลูกครึ่งหัวแดง ไอ้นี้ก็อีกคน ทั้งๆ ที่ตอนมันเรียนจบ
คุณปู่ก็ให้เงินไปตั้งตัวแล้ว แต่แทนที่มันจะรีบๆ ย้ายออกจากบ้านปัทมนันท์
ไป มันยังหน้าด้านอยู่ แบบนี้แสดงว่ามันคงยังหวังสมบัติ ทำหิงมๆ คิด
หยิบขึ้นปลามันสินะ โด่ มันไม่จ่ายหรือกเพี้ย!

และคนสุดท้าย...ไอ้คางคกก็มีวุ้นที่คิดจะแย่งคุณปู่และสมบัติไป
จากเขา ไอ้นี้แหละชั่วร้ายที่สุดเลย!

ยิ่งเกียรติก็องมองคู่แข่งทั้งสาม คอก็ยิ่งแข็ง ยิ่งเซิดหน้าขึ้น
ก่อนเขาจะหันไปถามปู่ว่า “แล้วคุณปู่เรียกพวกมันมาทำไมครับ”

“นายกัลวอะไรหรือกบ” ภูมิวัจน์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่น่าฟัง
เหมือนกำลังทำทนายเขาอย่างไรไม่รู้ เกียรติก็องจึงตะคอกกลับไปอย่างไม่
ยอมแพ้วว่า

“กัลว? คนอย่างฉันไม่เคยกัลวอะไร จะมีก็แค่รำคาญพวกกาฝาก
ที่ขอบร้องขอแต่เงินๆ ไม่รู้ว่าดูดีเท่าไรหรือถึงจะพอชะที!”

เกริกโกรธได้ยินคำเหน็บแนมจากปากหลานคนเล็กก็ลอบถอน

หายใจ แหวตาอ่อนล้ามองหลานที่ท่านเอ็นดูที่สุด และดูท่าว่าจะได้รับเชื้อ
เสเพลจากพ่อมากที่สุดเช่นเดียวกัน

ชายสูงวัยรู้แน่ว่า หากเกียรติก็องรับรู้เรื่องที่เขากำลังจะพูด หลาน
คนนี่ต้องอะอะไววายมากที่สุดเป็นแน่ แต่ช่างเถอะ ใครที่โปรดไม่ขึ้น
แล้วก็ต้องปล่อยไปตามบุญตามกรรม อย่างน้อยเงินมรดกที่เกียรติก็องจะ
ได้จากอภังคณาและจากเขาก็มีมากพอให้ใช้ไปได้ตลอดชีวิตโดยไม่ลำบาก
ส่วนหลานอีกสามคนที่เหลือ...

เกริกไกรเบนสายตาจากหน้าหลานชายคนเล็กไปหาหลานทั้งสาม
คนที่เขาเชื่อว่ายังพอจะเข็นขึ้น

“ปู่เป็นห่วงพวกเรา โตเป็นหนุ่มใหญ่กันหมดแล้ว แต่ยังไม่มียัดคน
ที่แต่งงานแต่งงานเป็นหลักเป็นฐาน” เกริกไกรเกริ่นนำในเรื่องที่เขาเคยพูด
กับหลานทุกคนมาแล้ว

เกียรติก็องหาวออกมาดังๆ ก่อนนั่งหมิ่นๆ กับโต๊ะวางถาดน้ำชา
ของปู่ แล้วเอนศีรษะพิงพนักเก้าอี้โยก แสดงที่ท่าว่าอยากนอนมากกว่าฟัง
คำบ่นราวแผ่นเสียงตรองของปู่

“ไอ้เรื่องอยากให้หลานแต่งงาน มีครอบครัว เพื่อจะได้มีความรับ-
ผิดชอบ บลาๆ...ปู่พูดมานานจนหลานทุกคนเบื่อกันจะฟังแล้ว โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง สำหรับพ่อม่ายแบบเขา รู้ตั้งแต่คราวที่เผลอไปแต่งงานแล้วว่า
จริงๆ แล้วไอ้การแต่งงานนะ ก็คือเชือกล่ามคอดีๆ นี่เอง หากขยับไม่ดี
มันก็จะรัดคอตัวเองตาย

ดังนั้นเรื่องจะให้เขาแต่งงานอีกเป็นครั้งที่สอง ขอบอกว่า...เมินชะ
เถอะ!

“คุณปู่ไม่ต้องเป็นห่วงหรือครับ พวกผมต่างทำงานและรับผิดชอบ
หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างดีเยี่ยม ถ้าจะห่วงก็ควรห่วงคนที่ไม่คิดทำ
อะไรรอกจากหายใจทิ้งไปวันๆ”

“ไอ้ก็มีวันมันกล้า! มันกล้าดำเราต่อหน้าคุณปู่จ้ะนะ รู้จักกับ

น้อยเกินไปแล้ว’

“แกว่าใครอี” เกียรติก็องยกมือขึ้นชี้หน้าภีมวัจณ์พร้อมเอาเรื่องเกริกไกรเห็นหลานๆ หาเรื่องกันแล้วก็ถอนหายใจยาว รีบอกรปากปรามทันที “พอได้แล้ว หยุดเถียงกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องเสียที ที่ปู่เรียกพวกแกมาก็เพราะจะบอกว่า ถ้าใครแต่งงานแล้วมีหลานชายคนแรกให้ปู่ได้ มรดกทั้งหมดของปัทมนันท์ ปู่จะยกให้คนนั้นทันที”

“อะไรนะ!”

เสียงอุทานดังลั่นนั้นออกมาจากปากของสี่หนุ่มพร้อมๆ กัน แต่ละคนหันมองหน้าปู่ แล้วหันมองหน้ากัน ถามกันด้วยสายตาวา เมื่อคุณปู่ไม่ได้ฟังอะไรผิดไปซะใหม่

จากสายตางันที่ชายหนุ่มทั้งสี่ส่งให้กันทำให้รู้ว่า พวกเขาฟังไม่ผิด แต่คนเป็นปู่ละ พุดอะไรผิดหรือเปล่า

เกริกไกรมองหน้าหลานทุกคนแล้วยิ้ม ก่อนย้ำกฎกติกาในการเป็นผู้สืบทอดสมบัติของปัทมนันท์แต่เพียงผู้เดียวให้ฟังอีกครั้ง คราวนี้เข้าใจและชัดเจน เมื่อจบประโยค หลานคนเล็กที่นั่งอยู่ข้างกายก็ขยับลงมานั่งพิงเพียบกับพื้น แล้วกราบแทบตักเขา

“ขอบคุณนะครับคุณปู่ กบจะไม่ทำให้คุณปู่ผิดหวังเลยที่เลือกกบมารับหน้าที่นี้”

ภีมวัจณ์เหือดตาลเมื่อเห็นเกียรติก็องหมอบกราบปู่เพื่อรับมรดกทั้งหมดของปัทมนันท์ไป ไ้กว้าง ไ้คนที่เขาแต่เที่ยวเล่นเสวยสุขไปวันๆ คนนี้จะหรือจะดูแลรักษาสมบัติทุกอย่างของปัทมนันท์เอาไว้ได้ ขนาดเมียและลูกมันเอง มันยังไม่สามารถดูแลได้ จนอีกฝ่ายต้องขอหย่า

ปู่ทำไม่ลำเอียงเช่นนี้ ภีมวัจณ์อยากจะถามนัก แต่ก็ไม่กล้า ได้แต่รีบเตือนท่านด้วยเสียงเข้ม

“คุณปู่คิดดีแล้วหรือครับ อย่างนี้สมบัติเก่าแก่ของตระกูลคงย่อยยับหมดแน่ๆ ถ้ามอบให้คนที่รู้จักแต่ผลาญเงินทองไปวันๆ แต่ไม่รู้จักรักษา

หากิน”

พอเกียรติก็องไต่ยีนคำค้ำนจากปากกิมวัจนก็หัวเราะหึๆ ในลำคอ
“แกเอิจฉาฉันละสิ ใ้กิม ยังงัฉันก็เป็นหลานรัก สมบัติทุกอย่างต้องเป็น
ของฉัน เรื่องนี้มันแน่นอนอยู่แล้ว” เกียรติก็องรีบทับถม กะขี้ยี้พวกกาฝาก
ให้บี้แบนในวันนี้

‘เหอะ ถ้าฉันเป็นเจ้าของทุกอย่างในปีทมนันท์เมื่อไหร่ สิ่งแรกที่จะ
ทำก็คือไล่พวกกาฝากออกไปให้หมด จะไม่ยอมให้ไอ้สัตว์ไหนอยู่ขัดหู
ขัดตาเด็ดขาด!’

ทว่าเกียรติก็องยังยินดีกับชัยชนะได้ไม่ถึงนาที ปู่ก็ดับฝันเขาเสียก่อน
“เข้าใจอะไรผิดรีเปล่าเจ้ากบ”

“อ้าว” เกียรติก็องอุทาน “ผิดตรงไหนครับคุณปู่ ก็ผมเคยแต่งงาน
แล้ว แถมยังมีลูกชายแล้วด้วย ตรงตามความต้องการของคุณปู่ทุกอย่าง
เลยนี่ครับ”

ความเห็นแก่ตัว เขาแต่ได้ของเกียรติก็องทำให้พี่ชายทั้งสามนึกดูถูก
อยู่ในใจ ทว่าไม่มีใครพูดอะไรออกมา มีเพียงผู้เป็นปู่เท่านั้นที่ทอดตามอง
หลานคนเล็กแล้วส่ายหน้าอย่างระอา

“เคย...กบเคยมีเมียและมีลูก แต่ตอนนี้ไม่มีแล้วทั้งคู่ กบหย่ากับ
แม่เบลไปหลายปีแล้ว ส่วนลูก...กบกลัวเรียกเด็กที่ไม่เคยกอด ไม่เคยเลี้ยงดู
ไม่เคยใส่ใจดูแล และตอนนี้ก็ยังไม่ได้ใช้นามสกุลของเราว่าลูกด้วยหรือ”

เกียรติก็องอ้าปากค้าง ึ่งไปกับความจริงที่ปู่โยนมาใส่หน้า เขาได้
แต่พ้อออกมาว่า “คุณปู่หมายความว่ายังไง”

“อะไรที่ทิ้งไปแล้วก็ไม่ใช่ของของเราอีกต่อไปนะกบ เพราะฉะนั้น
ຈຳບທຽນນີ້ເອົາໄວ້ໃຫ້ດີ ກ່ອນຈິດຈະທຶ່ງອະໄພໄປ ອຍາຈິດແຕ່ວ່າເປືອແລ້ວ
ไม่ต้องการแล้วก็จบ เพราะของสิ่งนั้น...คนสองคนนั้นอาจมีประโยชน์กับ
กบต่อไปในภายภาคหน้าก็ได้”

“คุณปู่แกล้งกบ!” ชายหนุ่มกล่าวหาผู้เป็นปู่พร้อมกับลุกขึ้นยืน ตวัด

สายตามองพี่ชายนอกใส่ทั้งสามที่แต่ละคนต่างมองเขาด้วยสายตาสะอึกใจ
ระคนซ้ำกันทั้งนั้น

“ปู่จะแก้งแกทำไม ปู่อยากให้หลานๆ ทุกคนเลิกเจ้าชู้ แต่งงาน
แต่งงานกับผู้หญิงที่ดี”

เมื่อภีม์วันรู้ว่าเป็นไม่ใช่สถานการณ์มอบทรัพย์สินสมบัติให้แก่คนที่
ไม่คู่ควรอย่างที่หวังเกรง ก็ยิ้มออกและเอ่ยขึ้นมาว่า “เรื่องแต่งงานไม่ใช่เรื่อง
ยากหรอกครับคุณปู่ หากเป็นความประสงค์ของคุณปู่ละก็ ผมไม่ขัดข้อง
อยู่แล้ว”

“ปู่ไม่ต้องการงานแต่งงานจอมปลอม ปู่ทำบาปมามากแล้ว เพราะ
ปู่ไม่ยอมห้ามปรามพ่อของพวกแก ทำให้พวกแกโตมาแบบนี้” ความ
ต้องการลึกซึ้งในใจของเกริกไกรนั้นหลานทั้งสี่คงไม่รู้ ที่เขาคิดแผนเช่นนี้
ขึ้นมาก็เพื่อให้หลานที่ดูท่าว่าจะขาดความรัก ขาดการมีครอบครัวนั้น
เปิดใจให้กว้าง เปิดตามองความงดงามของความรักและความผูกพันที่
เรียกว่าครอบครัวบ้าง

เด็กที่โตมาอย่างขาดๆ เกินๆ พวกนี้ไม่ควรอยู่อย่างไร้รัก ไร้
ครอบครัว ไร้สุข ก่อนนั้นเขาอาจเคยวางเฉย ไม่ใส่ใจ ไม่แก้ไข จนปมปัญหานั้น
สร้างรอยต่างในดวงใจของหลานๆ แต่เขาจะไม่ยอมตายไปโดยที่ยัง
ไม่ได้คลายปมปัญหานี้ ปัญหาที่เขาที่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดด้วย!

“ถ้ามันจำเป็น...ฉันผมก็จะรีบมีลูกให้คุณปู่”

เกริกไกรยิ้มให้หลานคนโตที่มักจะรีบเสนอตัวทำตามคำขอของเขา
เสมอมา “ปู่ไม่ต้องการลูกจากชมรมเลขฯ ของแกหรอกนะภีม์วัน”

“โอ้คุณปู่ ใครว่าผมจะมีลูกกับเลขฯ กันล่ะ มีผู้หญิงหลายคนอยาก
แต่งงานกับผมใจจะขาด”

ใช่ ถูกต้อง มีผู้หญิงเป็นโหลๆ ที่อยากจะแต่งงานกับบรรดาหลานชาย
ของเขา แต่...หลานเขาต่างหาก อยากจะแต่งงานกับแม่แปรงพวกนั้น
แล้วอยู่ด้วยกันไปจนกว่าจะตายจากกันใหม่

“ปู่จะบอกอะไรให้呢 การสร้างครอบครัวไม่ใช่เรื่องสนุก หรือรีบทำให้มันเสร็จๆ เพื่อจะได้เป็นผู้ชนะ ปู่อยากให้พวกแกทุกคนแต่งงานกับคนที่รัก ไม่ใช่ไปทำผู้หญิงเขาท้องแล้วเอามาย้อมแอมนะ ใครคิดจะเอาผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาสร้างเรื่องทำเป็นแต่งงานด้วยละก็ ถ้าปู่จับได้ ปู่จะเรียกสมบัติคืนกลับมาทั้งหมด...ว่าไง ใครมีอะไรจะคัดค้านไหม ถ้าไม่ถือว่าตกลงตามนี้ ถ้าใครทำตามสัญญาได้ก่อน สมบัติทั้งหมดของป้ามณฑิจะเป็นของคนคนนั้นทันที”

ชายหนุ่มทั้งสี่ก็มึนหน้าลง แต่ละคนต่างก็คิดถึงเรื่องสำคัญปู่เพิ่งบอกมาไปคนละทิศละทาง ซึ่งความคิดที่ต่างกันไปเอง ทำให้วิถีชีวิตและหนทางรักของทุกคนต้องผจญกับอุปสรรค หอมหวาน ขมขื่น ผ่าฟันกันไปคนละรูปแบบ

3

เมื่อพวกเขาฝากทั้งหลายขอตัวออกไปจากห้องนอนของปู่แล้ว ก็ยรติก้องที่ยืนนิ่งอยู่นานก็ถลาเข้ามานั่งบนพื้น เกาะแข็งเกาะขาปู่อีกครั้ง

ดวงตาชายหนุ่มเป็นประกายวาวววมเมื่อคิดหาทางออกสำหรับเรื่องนี้ได้

‘ในเมื่อคุณปู่อยากให้เราเมีย มีลูกชาย มันจะไปยากอะไร!’

“คุณปู่ครับ ถ้าบกกกลับไปคืนดีกับเบลและเปลี่ยนนามสกุลลูกมาเป็นปัทมนันท์ กบก็จะได้สมบัติทั้งหมดใช่ไหมครับ”

เกริกไกรมองหน้าหลานหัวใส จับจ้องความมั่นอกมั่นใจที่ฉายออกมาจากใบหน้าอวบอูนนั้นอย่างสังเวชนิดๆ เขาไม่รู้ว่าหลานชายคิดเรื่องนี้ ออกมาได้อย่างไร...เพื่อสมบัติ ก็ยรติก้องถึงขนาดคิดจะกลับไปคืนดีกับเมียเก่าที่ตัวเองเคยทำร้ายอย่างแสนสาหัสกระนั้นหรือ

ไต่ตัวแสบลืมไปหรือเปล่าว่า ตลอดหลายปีมานี้ แม้หางตามันก็ไม่เคยชายกลับไปแลสองแม่ลูกนั้นเลย แต่พอรู้ว่าสองคนนั้นทำประโยชน์ให้ตัวเองได้ มันก็คิดจะกลับไปอุ้มชูดูแล มันคิดว่าเรื่องนี้ทำได้ง่ายตายหรืออย่างไร!

ความที่อยากได้อะไรก็ต้องได้เสมอ ทำให้หลานคนเล็กของเขา กลายเป็นคนแบบนี้สินะ เห็นแก่ตัว เอาตัวเองเป็นหลัก บางที...แผนการ

ที่เขาคิดขึ้นมาเพื่อบิบบหลานอีกสามคนให้เร่งสร้างครอบครัว อาจช่วยสอน
อะไรบางอย่างให้หลานคนเล็กที่เขาคิดว่าเกินैयाวยแล้วก็เป็นได้

เพราะเกริกโกรธคิดเช่นนั้นจึงพยักหน้า ความหวังของท่านไม่ถึงขั้น
อยากให้หลานคนเล็กคืนดีกับเมียเก่าได้จริงๆ หรือ เนื่องจากมันไม่มีทาง
เป็นไปได้ แก้วที่มันร่ำวายกประสาน ฝ่ายหญิงก็ดูท่าว่าจะเป็นคนเจ็บแล้ว
จำ ซึ่งเห็นได้จากกรที่หย่าไปแล้วเบญจวรรณก็ไม่เคยหวนกลับมาให้
เกียรติก้องง้องอน จริงอยู่เธออาจจะพาเหลนกลับมาหาทวดบ้าง แต่ก็
เฉพาะวันสำคัญเช่นวันเกิดของทวดหรือวันเกิดเหลนเท่านั้น แถมยังไม่เคย
อยู่นาน ไม่เคยขำเลื่องหาสามีเก่า ไม่เคยขอความช่วยเหลือใดๆ และ
ดูเหมือนเธอจะมีชีวิตใหม่ที่สุขสงบแล้ว หากหลานเขาย้อนกลับไปหาเพื่อ
หวังทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วง หญิงสาวก็คงเพียงรู้สึกรำคาญ

แต่ช่างเถอะ หญิงสาวจะรำคาญเกียรติก้องอย่างไร คนแก่แบบเขา
ไม่ใส่ใจ เพราะสิ่งที่เขาปรารถนาจะให้เกิดขึ้นก็คือ อยากให้หลานเห็นหน้า
ลูกชายแล้วสำนึกได้ว่าตัวเองเป็นพ่อที่ไม่ได้ความ จะได้หันกลับไปดูแล
ลูกชายบ้าง เพียงแค่นี้...เพียงแค่นี้ก็สำนึกและแก้ไขสิ่งที่ได้กระทำผิด
แค่นี้ก็เพียงพอสำหรับคนไร้อัจฉานแบบเกียรติก้องแล้ว

**ภีมวัจนขมวดคิ้วมุ่น หูซึ่งแนบกับประตูห้องนอนปุ่ได้ยินเรื่อง
ที่ปุ่พูดกับหลานรักอย่างชัดเจน**

ปุ่ล่าเอียง รักไ้กว้างนั้นมากกว่าหลานคนไหนๆ ใครก็รู้ แต่ภีมวัจน
ไม่คิดเลยว่าปุ่จะรักมันถึงขั้นยอมให้ไ้กว้างก้องได้เปรียบคนอื่นหลายเท่า
ตัวแบบนี้!

ในขณะที่หลานอีกสามคนต้องหาภรรยา ต้องรอเวลาเพื่อมีลูก แลม
ยังต้องรออุ่นอีกว่าลูกจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่สำหรับไ้กว้าง เพียงแค่
มันกลับไปง้อเมียให้คืนดีด้วยได้ ทุกอย่างก็เป็นอันสำเร็จ ทุกสิ่งทุกอย่าง
ของปัทมนันท์จะเป็นของมันแต่เพียงผู้เดียว

ก็มีวันขึ้นขบวนแน่นก่อนผละออกมาจากหน้าห้องงู เขาเดินลงมาจากตึก แล้วกลับไปยังบ้านของตัวเองด้วยความเคยชิน ตามองทาง ทว่าสมองกลับครุ่นคิดหมกมุ่น ไม่นานนักชายหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าคมและเชี่ยวชาญในวงการธุรกิจก็ยิ้มออกมา เขาหยุดเดินและหันกลับไปมองตึกใหญ่ ตึกที่ ‘เจ้านายของปีทมรินทร์’ อยู่

“ฉันไม่มีวันปล่อยให้คนไม่เอาไหนแบบแกมายึดปีทมรินทร์ไปง่ายๆ แน่ ไอ้กว้าง...แกไม่มีวันเอาชนะฉันได้เด็ดขาด!”

กระดาดร่างแบบเครื่องเพชรชุดใหญ่ของคุณหญิงมารตีถูกยกตั้งขึ้นด้วยมือทั้งสองข้างของผู้ร่างนั่นเอง โจทย์ที่เบญจวรรณได้รับมาคือ ให้เธอออกแบบเครื่องเพชรชุดใหญ่ซึ่งประกอบไปด้วย สร้อยคอ สร้อยข้อมือ แหวน ต่างหู และเข็มกลัด ซึ่งต้องทำจากมรกตและเพชรเป็นรูปมังกร นับว่าเป็นปีเกิดของคุณหญิงมารตีผู้มั่งคั่ง แต่โจทย์ยังไม่จบแค่นั้น เพราะคำสั่งสำคัญที่คุณหญิงย้ำถึงสามครั้งสามคราก็คือ...

‘ต้องแปลกใหม่จะหุบเบล ต้องสะดูดตา ใครเห็นก็ต้องอ้าปากค้าง เอาเครื่องเพชรชุดนี้ของอาไปลือกันสามปีไม่มีจบ ไม่ยากเกินไปสำหรับหุบเบลไซ้ใหม่จะ’

จะ ไม่ยากเลย!

สุดท้ายมือทั้งสองที่ยื่นไปจับกระดาดร่างแบบก็ทิ้งสิ่งที่อยู่ในมือให้ร่วงลงจากโต๊ะ ตามแบบร่างอีกสามแบบที่ร่วงลงไปก่อนหน้า

คางซึ่งวางเอาไว้บนโต๊ะทำงานเอนไปด้านขวา ศีรษะซึ่งกำลังปวดหนึบอิงซบแขนตัวเองที่ยึดตรงพาดโต๊ะไว้ ก่อนหญิงสาวจะร้อง ‘เฮ้อ’ ออกมา

ดวงตาคู้งามซึ่งคร่ำเคร่งกับแบบร่างมากกว่าสามชั่วโมงปิดลงครู่ใหญ่ ก่อนเธอจะลืมตาขึ้น ดันกายจากท่านอนพึ่งพาบกลางโต๊ะทำงานขึ้นมา นั่งมือไม้จัดแต่งผมข้างขมับให้เรียบร้อย แล้วเลยไปจับมวดยผมซึ่งขมวดเอาไว้บนศีรษะง่ายๆ เมื่อรู้ว่ามวดยผมยังอยู่ดีไม่หลุดลุ่ย เธอก็ลดมือลงมาดึงเลื้อยแขน

กุดสีขาวยังให้เข้าที่ แล้วจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้

อาชีพของเธอในไซ่เวลานั่งติดโต๊ะแล้วจะคิดอะไรออก ทำงานได้สำเร็จ เป็นดีไซเนอร์ออกแบบจิวเวลรี่ต้องใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นเมื่อสมองตันเสียแล้ว เบญจวรรณจึงเลือกที่จะไม่เค้นความคิดไม่ได้เรื่องออกมา แล้วตัดสินใจออกไปหาแรงบันดาลใจด้านนอกแทน

เปิดประตูห้องทำงานออกไปคือหน้าร้านจิวเวลรี่ของเบญจวรรณที่ใช้ชื่อว่าเบลล่าจิวเวลรี่ ร้านนี้ตั้งอยู่ภายในห้างสรรพสินค้าสุดหรูกลางกรุงเทพมหานคร เธอเลือกตกแต่งร้านด้วยสีขาว ผันสามด้านอวดเครื่องเพชรแสนสวย ซึ่งแต่ละชุดมักมีผู้จับจองเอาไว้แล้ว ทว่ายังไม่มารับของไป ลูกค้าของร้านมีแต่พวกผู้ดีมีเงินทั้งจากในและนอกประเทศ ออร์เดอร์ของร้านแม้จะไม่มากนัก ทว่าก็มีเข้ามาไม่ขาด ทำให้ร้านซึ่งตั้งอยู่ในโซนที่มีค่าเช่าหลักแสนต่อเดือนดำเนินงานอยู่ได้อย่างไม่ขัดสน

เบญจวรรณมองพนักงานซึ่งมีอยู่ด้วยกันสามคน แต่ละคนนั่งและยืนประจำตามจุดที่กำหนดเอาไว้ สาวรูปร่างหน้าตาดีสองคนในเครื่องแบบสีขาวของร้านยืนอยู่หลังตู้โชว์ด้านหน้า ทั้งคู่กำลังพูดคุยกับลูกค้าอย่างสุภาพ ส่วนสาวอีกคนซึ่งดูมีอายุมากกว่าใครนั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์เก็บเงิน และเมื่อสาวใหญ่ผู้นั้นเห็นเธอเข้าก็ลุกขึ้นแล้วยิ้ม

“เบลจะออกไปเดินเล่นหน่อยนะคะพี่วัน”

วันดีซึ่งเดินมาหยุดตรงหน้าเจ้านายพยักหน้า “คะ ถ้ามีลูกค้ามาพบ พี่จะโทร. เข้ามือถือให้คุณเบลอย่างเคยนะคะ”

“คะ” เบญจวรรณรับคำ มีมือขวาู้ใจเช่นนี้เธอก็ยิ้มออก

ทว่าหญิงสาวยังไม่ทันได้เดินออกจากร้าน ก็เกือบผงะถอยหลังเมื่อมีผู้ชายร่างสูง ถือขาวของพระรุงพระวังมายืนกางแขนขวางหน้าเธอเอาไว้

สาววัยยี่สิบเจ็ดเงยหน้ามองคนที่ขวางเธอเอาไว้ทันที แล้วหัวใจที่เต้นแรงขึ้นมาบัดนี้ก็ค่อยๆ ลดระดับกลับไปเต้นเป็นจังหวะปกติเช่นเดิม

ริมฝีปากเธอแย้มออกน้อยๆ เป็นรอยยิ้มส่งให้ชายหนุ่มคนนั้นก่อนทักทาย

“อ้าว พี่ท”

พิรภพยิ้มกว้างให้สาวรุ่นพี่ตรงหน้า รอยยิ้มเขาอ่อนหวานพอๆ กับหัวใจที่พองโตขึ้นทุกครั้งที่ได้พบเธอ “วันนี้ผมเอาของที่เพิ่งเสิร์ฟมาส่งครับ พอดีแวะไปบ้านคุณเบล บ้าสาเลยฝากของชอบของคุณเบลมาให้ด้วย”

“แม่พี่ไม่น่ารบกวนพี่ทเลย” เบญจวรรณพูดออกไปตามมารยาท ทว่าดวงตาเธอกลับแฝงแววยินดีที่ได้อยู่อย่างน้อยทางบ้านก็ยังไม่ลืมเลือนเธอ

มือเล็กยื่นออกไปหมายจะรับของฝาก แต่พิรภพเบี่ยงกายหนีหัวเราะ ก่อนเดินสวนเข้าไปด้านในร้าน เขาเดินตรงเข้าไปหยุดรอยังประตูหน้าห้องทำงานของเธออย่างคุ้นเคย

เมื่อแขกเชื้อเชิญตัวเองแล้วแบบนี้ เบญจวรรณจึงไม่มีทางเลือกได้แต่เดินตามเขาไปแล้วเปิดประตูห้องทำงานให้

“เชิญค่ะ” เธอเอ่ยเชิญแขกเรียบร้อยก็เหลียวมองวันที่ซึ่งรับพยักหน้าให้เธอซ้ำๆ เป็นเชิงรู้กัน

พิรภพอายุน้อยกว่าเธอราวสองปี เขาเป็นลูกชายของเพื่อน แม่ที่ทำงานเจียรไนและเข้าเรือนเครื่องเพชรซึ่งเธอใช้บริการอยู่ เธอกับเขารู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปีแล้ว แต่เขาเพิ่งมามีปฏิริยาแปลกๆ กับเธอสองสามปีนี้เอง

เรื่องหนุ่มน้อยกับแม่มา้ย แม้ทุกวันนี้อาจจะไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือใหญ่โต แต่สำหรับคนหัวโบราณแบบเบญจวรรณ...มันใหญ่โตจนเธอเลือกที่จะวางตัวให้ดี ให้เหมาะสม และไม่ทำให้พิรภพคิดอะไรกับเธอมากไปกว่านี้

ความรัก...คือความรู้สึกที่คนหัวใจแตกสลายแบบเธอไม่คิดจะหวนกลับไปสัมผัสมันอีกแล้ว

พิรภพวางขนมของฝากลงบนโต๊ะทำงานของสาวรุ่นพี่ที่เขาพึงใจ แล้วยิ้มหวานให้เธออีกครั้งพร้อมส่งกล่องกำมะหยี่แบนซึ่งเก็บเอาไว้อย่างดีในอกเสื้อนอกให้เธอ

นิ้วเขาสัมผัสฝ่ามือเธอเพียงแผ่วๆ ทว่าเพียงแค่นั้นก็พอจะทำให้ดวงตาดิบหรี่ตามต้นตระกูลฝ้ายแม่เป็นประกายวาววาม “ดวนและดีอย่างที่คุณเบลต้องการครับ”

เบญจวรรณเปิดกล่องใส่แหวนหมั้นของคู่รักบั้นน้อย ซึ่งมอบแหวนหมั้นเก่าของพ่อและแม่ให้เธอนำมาหลอมและสร้างใหม่

ผลงานเก่ากับใหม่คือใจพียงซึ่งเธอได้รับ และเมื่อเห็นผลสำเร็จของมัน หญิงสาวผู้สร้างมันขึ้นมาก็ยิ้มอย่างพอใจ

เธอดึงแหวนผู้ชายแบบเรียบซึ่งมีเพชรประดับอยู่เพียงแค่เม็ดเดียวขึ้นมาดูความเรียบร้อย ก่อนจะวางแหวนวงนั้นกลับที่เดิม แล้วจึงดึงแหวนอีกรวงซึ่งอยู่ข้างกันขึ้นมา

แหวนวงน้อยของผู้หญิงไม่หนาหนักเหมือนอีกรวง แต่บอบบางเหมือนว่าถ้าจับแรงไปนิดมันอาจแตกหักได้ รูปทรงด้านบนของแหวนคือผลไม้ซึ่งเป็นชื่อเล่นของเจ้าสาว เพชรประดับตัวแหวนเป็นของเก่าสีเม็ดและเพิ่มอีกสีเม็ดเล็กๆ ให้เต็มรูปผลไม้นั้น ไม่เกินงบบและได้รูปทรงในแบบที่ป้าสาวต้องการ

งานนี้ไม่ได้กำไรกำไรสักเท่าไร แต่ที่เบญจวรรณรับทำก็เพราะสุขใจ... สุขที่ได้เห็นคู่รักกำลังจะสร้างครอบครัวใหม่ กำลังจะมีความสุขด้วยกัน

“เป็นยังไงบ้างครับ”

“ดีมากจ้ะ งานละเอียดเรียบร้อยเหมือนเดิม”

หลังจากพิรภพได้รับคำชม เขาก็ยิ้มให้เธออีกครั้ง ยามนี้เขาดูเหมือนลูกหมาเชื่องๆ ยามถูกเจ้านายชม ถ้าเธอลูบหัวเขานิด เกาตางให้อีกหน่อย เขาจะเคลิ้มหลับไปเลยไหม

ภาพในความคิดทำให้เบญจวรรณอดยิ้มกว้างกว่าเคยไม่ได้ และ

รอยยิ้มนั้นก็เป็นที่เหตุให้พิรภพมองคนตรงหน้าตาปรอย

เบญจวรรณเห็นสายตาทนุ่ตรงหน้าชัดเจนและรีบหุบยิ้มทันที เธอวางแหวนลงในกล่อง ปิด แล้วเดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ อาศัยโต๊ะทำงานช่วยกั้นเธอกับชายหนุ่มซึ่งทำให้เธออึดอัดเพราะความรักที่ล้นออกมาจากดวงตาเขา

“ขอบใจนะที่รับทำงานให้พี่แล้วยังมาส่งให้ด้วยตัวเองอีก”

“ผมเต็มใจครับ เพื่อคุณเบล...ผม...” ใบหน้าชาวผ่องของพิรภพมีรอยแดงปรากฏขึ้นมาบริเวณแก้มเล็กน้อย บ่งบอกว่าเขาเขินอายที่จะพูดและสารภาพสิ่งซึ่งซุกซ่อนอยู่ในใจออกมา

‘ก็ดี เพราะฉันไม่คิดอยากพึ่งมันให้ต้องลำบากใจเลยสักนิด’

เบญจวรรณรีบพูดแทรกชายหนุ่มขึ้นมาว่า “ขอโทษนะจ๊ะ ถ้าพี่ทไม่มีธุระอะไรกับพี่แล้ว พี่คงต้องขอตัว พอดีที่นัดลูกค้าไว้ข้างนอกนะจ๊ะ”

สีหน้าพิรภพลดลงเหมือนลูกหมาที่ถูกนำไปขังในกรง “ผมมารบกวนคุณเบลใช่ไหมครับ”

เพราะน้ำเสียงเขามีแว่น้อยออกน้อยใจ และเพราะเธอต้องร่วมงานกับเขานาน เบญจวรรณจึงจำต้องส่ายหน้า “อย่าพูดแบบนั้นสิ พี่ต้องขอบคุณพี่ที่ต่างหากที่รับงานด่วนมาส่งให้พี่ แต่พี่มีงานรออยู่จริงๆ” เธอพูดจบก็เอียงข้อมือเข้าหาตัวเพื่อดูนาฬิกาแล้วแสรังอุทาน “ตายจริง พี่จะสายแล้ว”

เมื่อพิรภพเห็นคนที่ตัวเองแอบหลงรักผุดลุกขึ้นเหมือนเร่งรีบจึงเสนอตัว “ถ้าอย่างนั้นผมไปส่งดีไหมครับ”

“อย่าดีกว่าจ๊ะ พี่เกรงใจ ไม่อยากรบกวน”

“ผมเต็มใจ”

“พี่รับความปรารถนาดีของพี่ทเอาไว้ด้วยใจจ๊ะ แต่คงไม่สะดวกที่จะให้พี่ทไปส่ง ตายจริง! พี่สายแล้ว ต้องขอตัวก่อนนะ” เธอพูดพลางเปิดลิ้นชัก วางแหวนคู่ลงไปแล้วหยิบกุญแจรถขึ้นมา พยายามไม่โยกตีสีหน้า

งอนๆ ของชายหนุ่มที่บางครั้งก็มีกิริยาแบบเด็กหนุ่ม แล้วก้าวนำเขาออกจากห้องทำงานทันที

เพราะคำโกหก เบญจวรรณจึงจำต้องขับรถออกมาจากห้างสรรพสินค้าจริงๆ เธอคอยมองซ้ายมองขวาจนแน่ใจว่าพิรภพไม่ได้ขับรถตามเธอมา แล้วถอนหายใจยาว

เธอไม่รู้ว่เพราะเหตุผลใด พิรภพจึงได้แสดงท่าทีคล้ายกับหลงรักเธอหัวปักหัวปำเช่นนั้น เธอมีอะไรดีอย่างนั้นหรือ

รูปร่างหน้าตา...เบญจวรรณเหลือบมองตัวเองผ่านกระจกมองหลัง ไม่ได้เข้าข้างตัวเองนะ แต่ใครๆ ก็บอกว่า แม้เธอจะอายุเลยเบญจเพสไปแล้วหลายปี ทว่าเธอยังดูสาว สวย ใสปิ๊งจนไม่มีใครเชื่อเลยว่าเธอมีลูกชายอายุเจ็ดขวบแล้วหนึ่งคน

เมื่อเบญจวรรณคิดถึงลูกชาย คือเรียวก๊อซมวดเข้าหากัน จริงอยู่ว่าแม้เธอจะหน้าตาดี แต่ก็ป็นม่าย ผ่านการมีสามีแถมยังมีลูกติดมาอีกหนึ่งคน ดังนั้นแม้จะมีผู้ชายเข้ามาจีบเธอบ้าง แต่คนพวกนั้นก็มักจะไม่จริงจัง เข้ามาเพื่อหวังสนุกกับแม่ม่ายเสียมากกว่า

ฉะนั้นเบญจวรรณจึงวางตัวดีเสมอ เมื่อจำต้องติดต่อหรือคบหากับผู้ชายซึ่งมองแม่ม่ายแบบเธอว่าเค็ยง่าย คิดว่าเป็นของมีตำหนิเอามาเป็นคู่นอนก็นับว่าเป็นบุญคุณอย่างยิ่งแล้ว

ผู้ชายที่แบกเรื่องสกปรกเอาไว้มัเติมสมองพวกนั้น เบญจวรรณขยะเขยงเป็นที่สุด

แต่...จากสายตาและกิริยาของพิรภพ เขาไม่ได้เป็นแบบผู้ชายพวกนั้นเลยสักนิด เขาสุภาพ ไม่เคยลวนลามหากำไร แม้จะพูดเป็นเชิงเกี้ยวพาเธออยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้หยาบโลนแฝงถ้อยคำลามก

หรือเพราะฐานะแม่ม่ายทรงเครื่องทำให้เขาสนใจเธอ มีแค่ไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่า หลังจากเธอหย่ากับเกียรติก็องแล้วเกริกไกรให้ค่าเลี้ยงดู

น้องวินถึงร้อยล้าน เป็นเพราะบุญคุณของท่าน แม่มาย้อย่างเธอจึงสามารถตั้งตัวได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร

พิรภพอาจรู้ว่าเธอรำรวยมาจากแม่ของเธอที่เป็นเพื่อนสนิทกับแม่เขา แต่เขาก็เป็นลูกเจ้าของโรงงานผลิตเครื่องเพชรเครื่องทอง ไม่ได้ยากจนขั้นแค่นี้ขนาดต้องมาตามจีบสาวกระเป่าหนักเพื่อให้ลุ่มชูสักหน่อย

เบญจวรรณคิดอย่างไรก็ยังไม่ได้ข้อสรุปว่าผู้ชายคนนั้นชอบเธอจากสาเหตุใด ดังนั้นเธอจึงปิดเรื่องราวที่ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้ทิ้งไปเสีย เนื่องจากเรื่องบางเรื่องแม้ว่าเราจะหาเหตุไม่ได้ แต่เรากลับสรุปผลของมันได้อย่างชัดเจน

หลังจากหย่า เธอก็ไม่คิดจะมีสามีใหม่อีกแล้ว ดังนั้นต่อให้มีผู้ชายจริงใจเข้ามาในชีวิต เธอก็ได้แต่ปฏิเสธ

ชีวิตของเธอ ผู้ชายคนเดียวที่เธอยอมรับและจะรักเขาให้มากที่สุดก็คือน้องวิน ลูกชายของเธอเท่านั้น

เกียรติก็องเสียเวลาโทรศัพท์อยู่ไม่กี่ครั้งก็ได้ข้อมูลของเมีย

เก่ามาจนเต็มสมอง

ตอนนี้เบญจวรรณยังติดต่อกับบรรดาเมียและแม่ๆ ของเพื่อนเขาอยู่ เหตุเพราะเธอเปิดร้านขายเพชร เมียเพื่อนพวกนั้นจึงไปอุดหนุนกันไม่ขาดสาย ความสัมพันธ์ระหว่างสาวๆ จึงดำเนินต่อเนื่อง ไม่เหมือนเขาที่พอยกกับเธอแล้วก็ไม่สนใจติดตามความเคลื่อนไหวใดๆ อีก นอกจากนี้หากใครมาพูดเรื่องเธอให้เขาฟัง เขาจะซักสีหน้าใส่อีกด้วย

ข่าวที่ได้รับรู้มาทำให้เกียรติก็องประหลาดใจไม่น้อย เพราะทุกคนต่างพูดตรงกันว่า ตอนนี้เธอสวยขึ้นมากและเนื้อหอมสุดๆ มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ตามจีบไม่ขาดสาย สถานะแม่มายไม่ได้ลดคุณค่าของเธอลงแม้แต่น้อย ตรงข้ามกลับยิ่งทำให้มีผู้ชายอยากเข้าหาเธอมากขึ้น

เมื่อเกียรติก็องได้รับรู้ ตะกอนในใจก็เหมือนถูกกววให้ขุ่น เขาไม่เคย

คิดถึงเมียเก่ามาก่อนเลย เธอเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่งทีพอได้มาแล้วก็...
น่าเบื่อ!

เกียรติก็องทอดตามองผนังห้องนอนที่ว่างเปล่าตรงหน้า เมื่อหลาย
ปีก่อนบนผนังนี้เคยมีรูปเขากับเธอแขวนอยู่ รูปที่ถ่ายก่อนวันแต่งงานไม่กี่
วันนั้นดูเฝื่อนๆ ก็สวยดี แต่ใครเล่าจะรู้ว่าเบื้องหลังรูปสวยสดนั้นกว่าจะได้
มาลำบากแค่ไหน

สวนดอกไม้ฉากหลังนั้นงดงามไม่มีที่ติ ทว่าอากาศยามสายแสน
ร้อนอบอ้าว ทำให้คนที่รักสบายแบบเขาหงุดหงิด อึดอัด จนอาละวาด
โวยวายตลอดเวลา ส่วนเจ้าสาวนะหรือ เอาแต่หน้าซีดหน้าเขียว ไม่โก่ง
คอเอาเจียนก็ทำท่าคล้ายจะเป็นลมอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่พอรูปออกมามันจึงดู...ประหลาด แม้ในรูป
ทั้งเขาและเธอจะโอบประคองใกล้ชิด ปากแย้มยิ้มสดชื่น แต่ดวงตาเขา
กลับเต็มไปด้วยความหงุดหงิด และดวงตาเธอมีแต่แวตัดพ้อ

เขาไม่ชอบรูปนั้นเอาเสียเลย เพราะฉะนั้นหลังจากหย่าและ
เบญจวรรณย้ายออกจากบ้านหลังนี้ไป สิ่งแรกที่เขาทำเมื่อย้ายกลับเข้ามา
ก็คือ ปลดรูปนั้นกับมือแล้วสั่งให้คนรับใช้นำไปทิ้ง

เบล...เวลาเขาคิดถึงผู้หญิงคนนั้น เขาไม่เคยคิดว่าเธอสวยหรือน่า
ปรารถนาอีกต่อไปแล้ว แต่กลับคิดว่าเธอน่าหงุดหงิด น่ารำคาญ อยู่
ใกล้แล้วอึดอัด เพราะ...สายตาที่เธอมองเขา ดวงตาคู่นั้นมักจะตัดพ้อต่อว่า
หรือไม่ก็ตำหนิเขาอยู่เสมอ

แต่มาวันนี้ เมื่อเขามีเป้าหมาย แม้ไม่ชอบ ไม่อยากเจอเธออีก ก็
ต้องกล้ากลืนเพื่อชัยชนะ เพื่อสมบัติของปัทมนันท์จะได้ไม่ตกอยู่ในมือของ
พวกกาฝาก เขาต้องทน!

“เอาเถอะวะ กัดฟันหน่อย ไม่ถึงสิบปีหรือน่าไ้กับ คุณปู่เสีย
เมื่อไหร่ก็ค่อยหย่าอีกรอบ สู้ไว้!”

4

พิภตร้านภรรยาเก่าอยู่ในหัวเกียรติก้องหมดแล้ว ดังนั้นเขาจึงหาร้านเบลล่าจิวเวลรี่ได้อย่างไม่ยากเย็น และเพราะมีเป้าหมายที่แน่ชัด เขาจึงเดินฉับๆ เข้ามาภายในร้านอย่างมาดมั่น พร้อมทั้งกวาดตามองหาเป้าหมายที่ต้องพิชิต

“สวัสดีค่ะ” สาวใหญ่สวมเสื้อสีขาวกับกางเกงสีดำเดินจากหลังเคาน์เตอร์เก็บเงินมาทักทายเขาซึ่งยืนอยู่กลางร้านอย่างสุภาพ ใบหน้าเขามีรอยยิ้มประดับ ทำให้เกียรติก้องยิ้มตอบและถามแบบไม่อ้อมค้อมตามสไตล์

“คุณเบลล่าคะ”

ผู้หญิงคนนั้นทำหน้าที่สงสัยเล็กน้อยก่อนถาม “ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรเปล่าคะ”

“เปล่า”

เมื่อวันดีได้ยินคำตอบก็ลอบสำรวจผู้ชายตรงหน้าอย่างรวดเร็วเท่าที่จำได้เขาไม่ใช่หนึ่งในบรรดาผู้ชายที่ตามต่อแยม้านายสาวจนมีคำสั่งแบนไม่พบเด็ดขาด และดูจากเสื้อผ้า และเครื่องประดับ...น่าจะเป็นไฮโซคนหนึ่ง คงจะมาเป็นลูกค้ำกระมัง

วันดีคิดเช่นนั้นจึงเชื้อเชิญลูกค้ำซึ่งยังไม่รู้จักชื่อไปนั่งรอที่โซฟาหน้า

ห้องทำงานของเจ้านาย แล้วบอกให้เขาคอยอย่างสุภาพ ส่วนเธอเดินเยื้องไปนิดเพื่อเคาะประตูห้องทำงานของเบญจวรรณ แล้วเปิดเข้าไปเพื่อรายงานเรื่องลูกค้ากับเจ้านาย

วันดีเพิ่งก้าวเข้าไปในห้อง ยังไม่ทันได้รายงานเจ้านายเรื่องลูกค้ารายใหม่ เธอก็ต้องเหลียวกลับมามองด้านหลังเพราะได้ยินเสียงประตูเปิดออกอีกครั้ง

ไม่คาดว่าลูกค้าที่ดีแบบนี้จะทำการที่ไร้มารยาท ผู้ชายคนนั้นไม่ยอมนั่งรอที่โซฟา แต่กลับถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามาเอง

“เอ๊ะคุณ!” วันดีอุทานแล้วหันกลับไปทางเขานั่นผู้ชายคนนั้นไม่ให้เดินดุ่มๆ เข้าไปถึงตัวเจ้านายของเธอได้ ทว่าเพียงแค่ว่าผู้ชายคนนั้นผลึกแรงๆ เธอก็เซไปจนพันทาง

เกียรติก้องก้าวเข้าไปหาเบญจวรรณซึ่งนั่งตะลึงอยู่หลังโต๊ะทำงานด้วยรอยยิ้ม และโน้มตัวลงไปหอมแก้มเธอแรงๆ เหมือนเขากับเธอคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

“ไม่เจอกันตั้งนาน คิดถึงจัง”

“ไม่เจอกันตั้งนาน...คิดถึงจัง” สองประโยคนี้นิ่งทำให้เบญจวรรณเงยหน้ามองอดีตสามีอย่างงุนงงเข้าไปใหญ่ เพียงแค่ว่า เขาโผล่มาที่นี้เธอก็ประหลาดใจจะแย่แล้ว แล้วยังมาพูดจาเหมือน...เหมือนใกล้ชิดสนิทสนมมิได้พยายามหลบหน้ากันมาตลอดห้าปีเลย

นี่เขาเป็นอะไรของเขา ผีเข้า หรือว่าประสาทเสื่อม!

เมื่อเบญจวรรณตั้งสติได้ ก็เลื่อนเก้าอี้ถอยไปด้านหลัง เพื่อให้ห่างจากสามีเก่าที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ แล้วพนมมือไหว้ทักทายเขากลับไป

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่พบกันนานนะคะ ไม่ทราบว่าคุณเกียรติก้องมีธุระอะไรกับดิฉัน...”

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบก็ต้องผงะ เมื่อเกียรติก้องยื่นนิ้วชี้ขึ้นมาดริมฝีปากของเธอเอาไว้

เรามีสิทธิ์อะไรมาทำแบบนี้!

เธอคิดพร้อมบัดนี้เขาออกไปจากริมฝีปากแรงๆ ดวงตาที่กรี๊ดอาย-ไลเนอร์สีดำจนคมกริบมองสามีเก่าอย่างไม่พอใจ ทว่าดูเหมือนคนในอดีตจะไม่รู้ตัว เพราะเขายังยิ้มกว้างแล้วพูดเสียงเล็กเสียงน้อย

“ทำไมเบลพูดกับพี่แบบนี้ล่ะจะ เรียกพี่เสียเต็มยศว่าคุณเกียรติ-ก้อง เรียกตัวเองว่าดิฉัน เบลทำเหมือนเราเป็นคนอื่นคนไกลกันอย่างนั้นแหละ”

ง...เบญจวรรณบอกได้คำเดียวว่างมาก นี่มันเกิดอะไรขึ้น
“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณมาที่นี่ทำไม”

“ถ้าพี่บอกว่าคิดถึง...ก็เลยมาหา เบลจะเชื่อพี่ไหม”

เบญจวรรณส่ายหน้าทันที ก่อนมองไปยังวันที่กำลังมองเธอและถามด้วยสายตาว่าจะจัดการกับคนที่บุกรุกห้องเธออย่างไรดี

นั่นสิ จะทำอย่างไรกับสามีเก่าคนนี้ดี

หญิงสาวใช้เวลาคิดไม่นานก็ส่ายหน้านิดๆ ให้ลูกน้องแล้วส่งเสียงเรียก “ขอน้ำเปล่ามาให้แขกด้วยนะคะพี่วัน”

“แขก?” เกียรติก้องดูไม่พอใจในสถานะของตัวเอง ในขณะที่เบญจวรรณเอ่ยย้ำสถานะของเขาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและแววตาดุดัน

“แขกค่ะ! ไม่ทราบว่าคุณมาหาดิฉันด้วยเรื่องอะไรคะ” เธอถามออกไปแล้วหัวใจก็ไหววูบ หน้าซีดลงเพราะสิ่งอัปมงคลที่แวบขึ้นมาในสมอง “...คุณปู่เป็นอะไรไปรีไปเล่าคะ”

เกียรติก้องรีบส่ายหน้าดิ๊ก “โธ้ย คุณปู่ไม่ใช่เป็นอะไรหรอก สบายดี พี่ต่างหากที่ไม่สบาย”

เบญจวรรณเงยหน้ามองอดีตสามี ไม่น่าเชื่อจริงๆ ว่าเวลาสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรไปได้ถึงเพียงนี้ ครั้งแรกที่เธอพบเกียรติก้อง เขาสามารถหล่อเหลา รวย มาดดี เป็นหนุ่มในฝันของสาวๆ ในขณะที่เธอเป็นเพียง

นักศึกษา เพิ่งพ้นอกพ่อแม่มาได้ไม่เท่าไร ดังนั้นจึงจะไปโลดเต็มทน ไม่มีอะไรเหมาะสมหรือคู่ควรกับเขาเลย

แต่ดูในตอนนี้ เวลาห้าปีเปลี่ยนเธอจากหญิงสาวไร้เดียงสาเป็นนักธุรกิจซึ่งดีลังงานกับไฮโซไฮช้อ นักธุรกิจพันแปดร้อยล้าน หรือบางครั้งก็ถึงขั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ของต่างประเทศ

งานที่ทำสร้างเบญจวรรณให้แข็งแกร่ง ทันสมัย ทันคน ไม่ขลาดเขลาหรือขลาดกลัวอีกต่อไป ในขณะที่เวลาเปลี่ยนหนุ่มรูปงามให้กลายเป็น...ก้อนไขมันเคลื่อนที่ได้!

เอาเถอะ เขาอาจจะไม่ได้อ้วนกลมจนกลิ้งได้ แต่...ก็อวบนั่นแหละ ดูพุงนั่นสิ ไหนจะไขมันที่พอกอยู่ที่คางเขาอีก ทำไมคนที่เคยภูมิใจในรูปลักษณ์ของตัวเองอย่างยิ่งจึงได้ปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้อ้วนผละแบบนี้ละ

“ไม่สบายหรือคะ เป็นอะไรคะ เบาหวาน ตับแข็ง มะเร็งปอด หรือว่า...เฮดส์”

เล่นแรง! แต่ละโรคที่อดีตภรรยาเอ่ยออกมานั้นฟังได้ที่ไหน เกียรติ-ก้องแทบจะระงับความเดือดดาลเอาไว้ไม่ไหว แต่...เขาก็ต้องทน ต้องยิ้ม ต้องเดินเข้าไปใกล้เธอยิ่งขึ้น ส่งสายตาวหานไปทอดอ้อน “โรคที่ที่เป็นร้ายแรงกว่านั้นเยอะ...โรคคิดถึง”

ชนอ่อนทั่วตัวเบญจวรรณลุกพริบพร้อมกัน จู่ๆ เธอก็รู้สึกขมในคอจนอยากจะอาเจียน

“พี่คิดถึงเบล”

หญิงสาวผุดลุกขึ้นแล้วเดินหนีผู้ชายที่ทำตาวหานใส่ “ไม่เข้าค่ะ”

“พี่ก็ได้พูดให้ขานี้” เกียรติก้องได้กลับไปพลงสาวทำตามเบญจวรรณที่กำลังเดินหนีเขาไปรอบโต๊ะทำงาน

พอเขายืนกรานเรื่องนำขานี้ หญิงสาวก็หยุดเดินหนี เธอปักหลักยืนนิ่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของตัวเอง เบญจวรรณในวันนี้ไม่ใช่เบญจวรรณ

คนเก่า เธอมีอำนาจ มีความมั่นใจพอที่จะไม่หนี แต่จะหันกลับไปสู้ยิบตา
เมื่อหญิงสาวตั้งสติได้ ดวงตาคมเฉียบก็ฉายประกายแกร่งกล้า เธอ
สบตาหวานเชื่อมคูนั้นได้อย่างไม่มีหวั่น

“ถ้าไม่ใช่เรื่องซ้ำชั้น พุดจบแล้วก็กรุณากลับไปเถอะคะ ดิฉันมี
งานต้องทำ ไม่ว่างมาสนใจเรื่องไร้สาระแบบนี้”

แม้ว่าการปฏิเสธจะเป็นสิ่งที่เกียรติก็องคิดเอาไว้อยู่แล้ว ทว่าเธอ
ไม่คิดเลยว่าเธอจะปฏิเสธเขาได้อย่างเด็ดขาดถึงเพียงนี้ ดูท่าว่าทางอนงค์
ขอคืนดีจะไม่ง่ายอย่างที่เขาคิดเสียแล้ว แต่...ไม่มีอะไรเหนือความสามารถ
และความพยายามของเขาไปได้หรอก หลายปีก่อนเธอก็เคยปฏิเสธเขา
แบบนี้ แล้วผลเป็นอย่างไร

หนุ่มร่างท้วมหยุดเดินกอดต้นอดีตภรรยา รอยยิ้มก็รู้มกริมจางหายไป
ไปจากใบหน้า เขาแสสร้งถอนหายใจแล้วพึมพำ “พี่ไม่คิดเลยว่าเบลจะโกรธ
จะเกลียดพี่ถึงขนาดนี้”

เธอไม่ได้แก้ตัวว่าไม่ได้โกรธไม่ได้เกลียดเขา แสดงว่าแค้นเขามาก
เอาการอยู่

“เบลรู้ไหมว่า ที่ผ่านมามีพี่ไม่เคยเผลอหันหน้ามาให้เบลเห็นเพราะอะไร”
เขาถอนหายใจออกมาอีกเฮือก “พี่กลัว กลัวจะเห็นสายตาของเบล พี่ทน
ไม่ได้ที่จะเห็นเบลมองพี่เหมือนเป็นศัตรู”

เกียรติก็องแก้ตัวพลางมองคนที่จ้องเขานิ่งๆ แม้ดวงตาเธอจะไม่ได้
มีประกายกร้าวอีกต่อไปแล้ว แต่...มันก็ไม่ได้มีแววอ่อนหวานแต่อย่างใด

“พี่ยอมรับว่าตอนที่พี่หย่าขาดจากเบล...พี่มันเห็นแก้ตัว แต่นั่นก็
เป็นเพราะว่าพี่ยังเด็ก ยังรักสนุก ยังอยากเที่ยวเล่น ไม่อยากรับผิดชอบ...”

ก่อนที่เกียรติก็องจะมีโอกาสได้บ่นเรื่องโกหกจนจบ เบญจวรรณก็
ยกมือขึ้นแล้วรีบพูดแทรกตัดบทเสียก่อน “เอาละคะ หยุดพูดถึงอดีตสักที
เถอะ ตอนนี้พวกเราเดินมาไกลเกินกว่าจะย้อนกลับไปแล้ว ไม่มีประโยชน์
อะไรที่จะพูดถึงมัน กรุณาเข้าเรื่องเสียที”

“จริงสินะ เรื่องของเรามันจบไปแล้ว...” เกียรติก็องแกลังกัมหน้า และทำหน้าที่คล้ายนักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิตไปแล้ว

ท่าทางราวหมาป่วยของเขาไม่ได้ทำให้เบญจวรรณนึกสงสารแต่อย่างใด เรื่องระหว่างเขากับเธอมันเกิดขึ้นและจบลงไม่นานแล้ว นานเสียจนเธอกลับฝังอดีตอันปวดร้าวได้สำเร็จ ไม่รู้สึกอะไรกับแผลเป็นที่จากรัก อยู่ในหัวใจของตัวเองอีกต่อไปแล้ว เธอเข้มแข็งและรับมือทุกสถานการณ์ ได้สบายมาก!

“ถ้าวันนี้คุณมาเพื่อบอกดิฉันว่าคุณรู้สึกเสียใจ รู้สึกผิด ดิฉันก็ยอมยกโทษให้คุณ จากนั้นต่อไปเราไม่ติดค้างอะไรกันอีก ขอให้หมดเวรหมดกรรมกันแต่เพียงเท่านี้ ลาก่อนค่ะ”

เธอตัดรอนและไม่เหลือเยื่อใยใดๆ จริงๆ นะหรือ

เขาถามตัวเองในใจ และคำตอบที่ได้ก็คือ...ไม่จริง! เพราะเขารู้ว่าสายสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และเธอก็ทะนุถนอมดูแลเจ้าสายสัมพันธ์นั้นเป็นอย่างดี

“พี่อยากพบลูกของเราบ้าง”

ดวงตาเฉยชาเปล่งประกายวาววับขึ้นในทันทีที่เขาเอ่ยถึงลูก

‘ดูเหมือนเราจะดีได้ถูกจุด!’ เขาคิด

คำว่า ‘ลูก’ คำเดียวทำให้เบญจวรรณรู้สึกหึ่งเจ็บปวดและหวาดกลัวไปพร้อมกัน เธอมองเกียรติก็องอย่างจับผิด อยากรู้ว่าเขาต้องการอะไรกันแน่ แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากสายตาที่อ้อ เหมือนลูกหมาหลงทาง

นี่เขาไม่ได้คิดจะมาแย่งลูกไปใช่ไหม

“ตั้งแต่เขาเกิด พี่ไม่เคยอุ้มเขาเลย ไม่เคยบอกเขาว่าพี่รักเขาแค่นั้น เขา... รู้จักพ่อเขาบ้างรีเปล่า เบลเกลียดพี่ถึงขนาดสอนให้ลูกเกลียดพี่ด้วยรีเปล่า”

เบญจวรรณก้าวถอยหลังไปสองก้าว แข็งขาอ่อนจนต้องเอนสะโพก

ฟังโต๊ะทำงานเอาไว้

หลายปีก่อนเธอเคยคิดถึงวันนี้ วันที่เกียรติก้องเดินกลับเข้ามาในชีวิตของเธอ มาคุกเข่าขอโทษ มาบอกว่าเขาผิดไปแล้ว มาอุ้มชูน้องวิน ทำให้ลูกรับรู้ว่าเขามีพ่อที่เคยถามหา และพ่อคนนั้นรักเขาจริง

“ถ้าพี่ขอมาพบลูกบ้าง เบลจะอนุญาตไหม”

เขามาทำไมตอนนี้ ตอนที่เราสองแม่ลูกตัดเขาออกไปจากชีวิตได้เด็ดขาดแล้ว!

“เบล...” เมื่อเขายื่นมือมาหมายจะแตะมือเธอ เบลจวรวรรณก็ยกมือขึ้นกอดอก

“ยังงั้นองวินก็เป็นลูกของคุณ ดิฉันคงเป็นแม่ที่แย่มากหากสอนให้ลูกเกลียดพ่อ หรือก็ดกั้นไม่ให้พ่อลูกได้พบหรือรู้จักกัน เอาเถอะค่ะ ถ้าคุณอยากจะมาพบลูก ดิฉันก็จะให้พบ”

เมื่อแผนสำเร็จไปหนึ่งขั้น เกียรติก้องก็ยิ้มกว้างพร้อมมလာเข้ามา กอดเมียแก่แรงๆ หนึ่งครั้ง แล้วรีบปล่อยเพื่อไม่ให้เธอมองว่าเขากำลังหากำไรจากเธอ

อืม...แต่ทันทีที่ได้กอด ความรู้สึกเก่าๆ ที่น่าจะลืมเลือนไปแล้วกลับหวนเข้ามาในห้วงคำนึงอีกครั้ง

เบญจวรรณคงเป็นผู้หญิงคนเดียวในบรรดาสาวๆ ของเขาที่ไม่ชอบใช้น้ำหอม ทว่ากลิ่นกายสาวแท้ๆ ซึ่งไม่ได้ปรุงแต่งนั้นกลับชวนใจยิ่งนัก ผิวกายเธอนุ่มละมุน หอมอ่อนๆ ด้วยกลิ่นแป้งเด็ก ยิ่งได้ลูบไล้ คลุกเคล้าก็ยิ่งเพลิน

เกียรติก้องมองเธอด้วยสายตาวนเวียนยิ้ม ทำเอาเบญจวรรณขนลุกขึ้นมาอีกครั้ง เธอก้าวถอยหลังไปอีกสองก้าว ยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองที่เมื่อครู่สัมผัสกับผิวกายเขาแรงๆ รวากับต้องการจะขบไล่สัมผัสที่ยังติดตรึงอยู่ออกไป

“วัน...เสาร์ดีไหมคะ คุณสะดวกไหม”

คำถามนี้ตั้งเกียรติก็องออกมาจากวงค์ “หือ อะไรนะ”

คิวเรียขมวด “นี่คุณอยากมาพบลูกหรือต้องการอะไรกันแน่”

พอเสียงภรรยาเก่าเข้มขึ้น เกียรติก็องก็หัวเราะเบาๆ “ขอโทษที่ พี่...
ผลอกคิดถึงอดีต” เขาแสวงปั้นหน้าให้เศร้าซึม แต่มันจะเรียกร้องความ
สนใจและเห็นใจได้อย่างไร ในเมื่อเบญจวรรณเมินหน้าไปทางอื่นอย่าง
ไม่คิดจะมอง

ว๊ว! การงอนง้อคนนี่มันยากจัง

“อดีต...” เบญจวรรณทวนคำ ดวงตาลอยไปไกล ทว่าเพียงครู่เดียว
เท่านั้นนักสู้ก็ตัวตลึงตากลับมามองสามีเก่า “อดีตบางเรื่องเราก็ไม่ควร
เก็บมาคิดถึง เพราะคิดถึงที่ไรก็รังแต่จะถ่วงความเจริญ”

เกียรติก็องไม่อยากจะคิดว่า ‘น้องเบล’ ที่แต่ก่อนเคยก้มหน้ารับคำ
เขาเพียงอย่างเดียว วันนี้จะลุกขึ้นมาด่าเขาอ้อมๆ ว่าเป็นตัวถ่วงความ
เจริญ เธอคงไม่คิดแบบนั้นหรอกน่า เขาต้องคิดมากไปแน่ๆ

ผู้ชายที่พี่ๆ ต่างลงความเห็นว่าถ่วงความเจริญแก่สกุลปัทมพันธ์
เป็นที่สุด คิดเข้าข้างตัวเองเสร็จสรรพก็ถอนหายใจอย่างเศร้าสร้อย แล้ว
พึมพำออกมาว่า “อดีตที่ไม่ดีที่ไม่คิดถึงมันหรอกจ๊ะ แต่อดีตที่งดงามนี้สิ
ที่พอดคิดถึงไม่ได้ ยิ่งคิดถึงขึ้นมาที่ไรก็อดเสียดายไม่ได้ มีเพชรอยู่ในมือ
แท้ๆ กลับปล่อยให้หลุดมือไป”

หญิงสาวกลอกตามองเพดานก่อนเดินไปนั่งเก้าอี้ประจำตำแหน่ง
และตัดบท “สรุปว่า ถ้าคุณอยากพบลูกก็มาพบฉันที่วันเสาร์นะคะ
วันนั้นน้องวินจะมาที่ร้านเป็นประจำ สวัสดิ์ค่ะ” เธอยกมือไหว้ไล่เขาแล้ว
ก้มหน้าก้มตาทำเป็นสนใจกับแบบร่างเครื่องเพชรตรงหน้า

“เบลไล่พี่” เกียรติก็องพอน้ำเสียงซึมเซา “ก็สมควรอยู่หรอก จัน
วันนี้พี่ไปก่อนนะ แล้วพบกันวันเสาร์”

เพราะเป้าหมายที่พุ่งชนสำเร็จไปด่านหนึ่งแล้ว วันนี้เกียรติก็องจึง
ยอมรามือไปก่อน แต่เขายอมถอยในวันนี้ก็เพื่อรุกในวันหน้า ‘ลูก’ จะเป็น

เครื่องมือผูกเธอกับเขาให้กลับมาติดกันเหมือนปาตองโกอีกครั้ง แม้เธอจะ
ไม่ต้องการก็ตาม

หลังจากพระอาทิตย์ลับแสงไปราวสามชั่วโมง บรรดาเสื่อ
ร้ายแห่งป่าคอนกรีตก็ได้เวลาออกมาหาเหยื่อ

นางเนื้อทรายขาวๆ อวบๆ เดินสายสะโพกยั่วโนมเนื้ออยู่ตรงหน้า
บรรดาเสื่อร้ายป่าดน้ำลายพร้อมวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหยื่อเนื้อหวานที่เดิน
ยั่วชวนอยู่ตรงหน้าอย่างถึงพริกถึงขิง

“คนนั้นเอาแปดไปเลยพวก แม่คุณเฮ้ย...อกเป็นอก เอวเป็นเอว
สะโพกนี่...” เสือดำ ผู้มีใบหน้าคมเข้มสูดปาก

เสื่อภูเขาที่นานๆ ที่จะลงมาจกตอยริบเหลียวมองตามแล้วพยักหน้า
เห็นด้วย ในขณะที่เจ้าป่าเยี่ยงเกียรติก็องเบ้าปาก ก่อนทำลายความฝันของ
เพื่อนสนิททั้งสองด้วยการบ่งบอกสรรพคุณของนางเนื้อทรายแสนสวยที่
เพิ่งยุรยาตรจากไป

“ยายนั่นนะเหรอก ดูภายนอกก็ดีเหรอก แต่พอคลุกวงในแล้วเหลว
เป๋ว หย่อนยาน เหมือนเอาเข็มไปควานในยางรถยนต์”

ดริ้นกับภูยัยแบบพันเหล่าออกจากปากเมื่อฟังเพื่อนสุดเลิฟ
บรรยายสรรพคุณคนงามออกมาแบบนั้น ทั้งคู่มองนางเนื้อทรายหุน่าเสียะ
อีกครั้งอย่างเสียะตาย ก่อนถอนสายตากลับมาและไม่เหลียวกลับไปมอง
อีกเลย

“วันนี้แกเป็นอะไรพะไ้กับ ตั้งแต่มาก็กรอกแต่เหล่า ไม่เฮฮาร่าเจิง
เหมือนเคย” ดริ้นเพื่อนสนิทหมายเลขหนึ่งของเกียรติก็องทัก

“เปื่อ”

มารด้ามารชาวคูซี้ที่นานๆ จะพบกันที่หันมามองหน้ากัน ก่อนดริ้น
จะหัวเราะแล้วกระเช้าเพื่อน “จริงสินะ พักนี้ได้ข่าวว่าแกเปื่อของใหม่เลย
หวนกลับไปหมายจะกินบะหมี่ค้างปีซามเก่านีหว่า”

เกียรติก็องหรือตามองเพื่อน “นี่ถ้าฉันไม่ได้คบกับแกมาตั้งแต่ตื่นเท่า ผาหอยละก็ ปานนี้แก่ได้กินตีนฉันไปแล้วไอ้แดน”

“อูย...” ดรณมีได้เกรงกลัวเพื่อนอย่างที่ใครหลายคนกลัว มิตรภาพของมารร้ายทั้งสามเหนียวแน่นถึงขั้นใช้เลเซอร์ตัดก็ยังไม่ขาด “เอาจริงเหรวะ ฉันไม่เคยเห็นแกทำอะไรแล้วกลับไปตามเก็บสักครั้งเลยนี่หว่า”

“ถ้าเป็นแบบน้องเบล ใครจะจะไม่อยากเก็บ ยิ่งตอนนี้เป็นแม่مایشทรงเครื่อง ทั้งสวยขึ้นแล้วก็รวยเวอร์ หนุ่มๆ นี่ตอมกันเกียรว”

เพราะภพยับซึ่งย้ายสำมะโนครัวไปอยู่บนภูสูงเพื่อทำรีเสอร์ตตั้งหลายปีแล้วดันพุดเหมือนรู้เรื่องของคนพื้นราบ รู้แบบรู้ลึกก็รู้ดีเสียด้วย เกียรติก็องกับดรณจึงหันไปมองคนบนภูด้วยสายตาฉงน

ภพยับเห็นเพื่อนมองมาแบบนี้ก็หัวเราะเก๋ๆ ก่อนสารภาพ “เมื่อไม่นานมานี้ฉันเพิ่งไปหาน้องเบลมาระวะ”

ลำแข้งอวบของเกียรติก็องเกือบเหินหวาไปสอยปากเพื่อนรักที่รีตีทำยคร้วเขา แต่ตื่นะที่เพื่อนทั้งสองคนไม่ได้อวบระยะสุดทำยเหมือนเขา ภพยับซึ่งนั่งอยู่ไกลสุดจึงพลิกกายหนีทัน และดรณที่นั่งอยู่ตรงกลางก็รีบรั้งตัวเกียรติก็องเอาไว้ไม่ให้เขาตามไปเข้าภพยับได้

“เฮ้ยๆ ใ้กับ เตีรว แกอย่าเข้าใจผิดสิวะ” ภพยับรีบอธิบาย “ที่ฉันไปหาเบลก็เพราะไปซื้อแหวนไว้ย”

“แล้วทำไมแกต้องไปร้านเมียฉันด้วย! ร้านอื่นมีถมเถไป แบบนี้มันไม่ไปรุ่งใส” เกียรติก็องยังฮึดฮัด จนภพยับต้องบอกอย่างหมดเปลือก

“ฉันไปซื้อแหวนมาหมั้นสาวไว้ย ฉันกำลังจะแต่งงาน แล้วที่เลือกร้านน้องเบลก็เพราะอยากอดหนุนเขา เห็นเขาเป็นแม่مایشเลี้ยงลูกตัวคนเดียวก็เลยสงสารไว้ยสงสาร ไม่มีอะไรมากกว่านั้น” ภพยับอธิบายจบก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนพุดต่อ “พอไปถึง เห็นเขาสบายดีก็เลยพุดจាកันบ้าง ได้เห็นลูกชายแก่ด้วยใ้กับ กำลังน่ารักเชียรว”

เกียรติก็องทำหน้าประหลาด “ลูกชายฉัน...น่ารักเหรว”

“เออ น่ารักผิดพอมัน” ภูพยับตอบแล้วก็ต้องรีบหลบล่าแข่งเหิน
หาวของเกียรติก้องซึ่งเกือบจะเสยเข้าที่ปลายคางเขอีกหน “แกไม่เคยไป
ดูดำดูดีลูกแกเลยสินะ”

เกียรติก้องชะงัก ตัวแข็งเหมือนหินเมื่อได้ยินคำถามของเพื่อน
เกี่ยวกับเลือดเนื้อเชื้อไขที่เขาไม่เคยสนใจไยดีมาก่อน

5

ปกติแล้วหากใครพูดถึงลูกและเมียเก่าของเกียรติก็องขึ้นมา ชายหนุ่มเป็นต้องลุกขึ้นมาอาละวาดแล้วเดินหนี เกียรติก็องปิดหูปิดตา ไม่อยากรู้เรื่องสองแม่ลูกนั้นมานาน...นานมาก ดั่งนั้นเมื่อวันนี้ยอมเปิดใจ เพื่อนรักทั้งสองที่รู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงได้โอกาสพูดสั่งสอนเพื่อนถึงเรื่องนี้

“ลูกแกโตกว่าลูกฉันหน่อย แต่เรียนโรงเรียนเดียวกันวะ เวลาฉันไปรับลูก เลยได้เห็นลูกแกกะน้องเบลบ่อยๆ”

เกียรติก็องมองหน้าดรัณ “แกไม่เห็นเคยบอกฉัน”

“ถ้าฉันบอกแล้วแกจะฟังไหม” ดรัณย้อนถาม ที่ผ่านมาเพื่อนซึ่ง ทั้งสามจะเล่นปิดตาตีหม้อด้วยกันอย่างสนุกสนาน ชีวิตในวัยหนุ่มของพวกเขาเกินลิมิตกว่าหนุ่มๆ ทุกคนเลยก็ว่าได้ แต่พอแต่งงาน เขาก็ลด ละ และถ้าอยากขึ้นมาทีจะเลือกกินอย่างระวังเพื่อไม่ให้ทางบ้านรู้

บอกตรงๆ เลยก็ได้ว่าชีวิตของเกียรติก็องเป็นตัวอย่างที่เลวจนดรัณ ไม่คิดจะเดินตาม เขารักภรรยาและลูกเกินกว่าจะยอมให้ครอบครัวแตกแยกเพราะความไม่รู้จักหยุดไม่รู้จักพอเหมือนเพื่อน

“ฉันแอบมองสองแม่ลูกนั้นนานแล้ว ก็คอยดูแทนแกนั่นแหละ เห็นเขาสบายดีก็เบาใจ รู้สึกผิดน้อยลงหน่อยที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยห้ามแกที่เขวจนทำให้ชีวิตครอบครัวของเขากับแกต้องพังลง แต่...ก็เพราะไม่เคยช่วยอะไร

เขานี้แหละ ฉันถึงได้ไม่กล้าออกตัวทักทาย ได้แต่แอบมอง จนเมื่อวันพ่อ
ปีที่แล้วฉันถึงได้เจอเขาจริงๆ หลบไม่ทัน น้องเบลดูดีขึ้นมา เห็นใกล้ๆ ก็
ว่าสวยแล้วนะ แต่พอเจอใกล้ๆ บอกตรงๆ ว่าถ้าไม่รู้ว่าเขาเคยแต่งงาน
มีลูกแล้ว ฉันไม่มีวันเชื่อเด็ดขาดว่าเขาไม่ใช่สาวโสดจริงๆ”

ภูพยับบพยักหน้าเห็นคล้ายตามเพื่อนพร้อมเสริม “จริง เมื่อก่อน
น้องเบลก็ใสๆ น่ารักอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ โหย...แจ่ม”

“เฮ้ยๆๆ ที่พูดถึงอยู่น่ะเมียฉันนะโว้ย ไม่ต้องชมโฉมมาก”

“เมีย” ดริ้นฟังตำแหน่งของเบญจวรรณจากปากเพื่อนแล้วขำ “แก
พูดตกไปคำนะไอ้กบ ไม่ใช่เมียเฉยๆ แต่เป็นเมียเก่า”

“หรือว่าแกคิดจะไปง้อ ขอคืนดีกับน้องเบลจริงๆ” ภูพยับกระเช้า
เพื่อนแล้วรีบหลบ เพราะคิดว่าอีกเดี๋ยวไอ้เพื่อนรักคงฟาดมือหรือทำมา
อีก ทว่า...ผิดคาด เกียรติก็องไม่ปฏิเสธแต่ยกแก้วเหล้าขึ้นจิบแทน

เพื่อนรักที่คนหนึ่งมีครอบครัวไปแล้วและอีกคนกำลังจะสร้าง
ครอบครัวเห็นดังนั้นก็ยกมือขึ้นชี้หน้าเกียรติก็อง แล้วพูดพร้อมกัน

“ไอ้กบ อย่าบอกนะว่า...”

ไม่ต้องรอให้เพื่อนทาย เกียรติก็องก็ยกไหล่แล้วยอมรับออกมา
หน้าตาเฉย “ฉันกำลังง้อเบลอยู่”

ดริ้นกับภูพยับบหัวเราะร่วน ตบหลังตบไหล่เพื่อนอีกรอบ จนเกียรติ
ก็องต้องร้องห้าม ด้วยกลัวว่าเขาจะซ้ำในตายก่อนได้แต่งงานอีกรอบ

“แกทำถูกแล้วไอ้กบ น้องเบลเขาดีแสนดี หย่ากับแกมาที่ตั้งหลาย
ปี มีหนุมๆ วอเวียงกะผิ้งตอมดอกไม้ แต่เขาไม่เคยทอดตามองใครเลย
เห็นเลี้ยงลูกอยู่คนเดียววงๆ เป็นเมียในอุดมคติเลยนะโว้ย” ดริ้นชมยาว
เหยียดในฐานะที่เขาแอบไปเหล่เมียเก่าเพื่อนอยู่บ่อยๆ “แกู้้้้ใหม่ว่างาน
วันพ่อนะ สองแม่ลูกคู่นี้น่าสงสารแค่ไหน ในขณะที่เด็กแปดสิบเปอร์เซ็นต์
ของโรงเรียนมีพ่อไปร่วมงาน เด็กอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ซึ่งรวมลูกแกด้วย...
ไม่มีพ่อ”

ดรณถอนใจเมื่อหวนคิดถึงสายตาของเด็กชายที่มีเค้าหน้าเพื่อนรัก “ลูกแก่น่าสงสารมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะพ่อยังเมาหัวโตอยู่ ไม่ได้ตายจากสักหน่อย แต่ก็ไม่เคยพบ ไม่เคยเห็นกัน ถึงจะมีแม่ แต่ก็ทดแทนพ่อไม่ได้หรอกไอ้กับ...ฉันดีใจนะที่วันนี้เกิดได้ แม้จะเข้าไปหน่อยก็ตาม”

เกียรติก็อึ้งก้มหน้ามองพื้นห้อง อาการของเขาอาจทำให้เพื่อนทั้งสองคิดว่าสำนึกผิด แต่เอาเข้าจริงเขาก็ก้มหน้าซ่อนแวตาก็เพราะไม่อยากให้เพื่อนจับผิดได้ต่างหาก ว่าที่แท้เขาไปง้อเมียเก่าเพราะอะไร

เมื่อเพื่อนตบแรงๆ ที่ไหล่เขาคล้ำกับให้กำลังใจอีกครั้ง เกียรติก็เงยหน้าขึ้นมายิ้ม

“เออ ฉันรู้แล้วว่าผิด ตอนนี้ก็พยายามจะขอเขาเต็มที่ ไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน ฉันก็จะเอาเมียเขาถูกกลับคืนมาให้ได้”

“เราจะเชียร์แกไอ้กับ มีอะไรให้ช่วยก็บอกกันได้นะเว้ย” ภูพยับเอ่ยปาก ทว่าเกียรติก็อึ้งหัวเราะ

“ปรมาจารย์ด้านการจีบสาวแบบฉันไม่ต้องให้ไอ้พวกไม่มีน้ำยาแบบพวกแกมาสอนหรอกเว้ย”

สามหนุ่มหัวเราะร่วน ในตอนนั้นไม่มีใครคาดคิดเลยว่า ปรมาจารย์ด้านการจีบสาวระดับเทพกำลังจะถูกผู้หญิงคนหนึ่งสั่งสอนอย่างหมดทำ!

บ่ายวันเสาร์ เกียรติก็ออกมาตามนัดโดยไม่ลืมหอบหิ้วของฝากมาให้ทั้งภรรยาเก่าและลูกชาย

ของฝากเบญจวรรณคือเค้กร้านโปรดของเธอ ส่วนลูกชายนั่นเขาซื้อรถบังคับสีแดงซึ่งมีรูปทรงคล้ายรถที่เขาใช้อยู่เป็นประจำมาให้ ชายหนุ่มภูมิใจในของฝากมาก และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าของที่ลงทุนไปจะสามารถซื้อใจสองแม่ลูกได้

วันดีเป็นผู้เปิดประตูให้เขาก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเบญจวรรณ

ภรรยาเก่าเขานั่งอยู่ที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน เบื้องหน้าคือกระดาษสเกตช์รูปและ...ดินสอสี

เมื่อเบญจวรรณเห็นพ่อของลูกเข้ามาในห้องตรงตามเวลานัด ก็ยิ้มให้ลูกชายแล้วบอกว่า “น้องวินครับ พ่อมาแล้วครับ”

เก้าอี้สำหรับแขกซึ่งตั้งอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเบญจวรรณหมุนกลับมาช้าๆ หัวใจเกียรติก็องพลันวูบไหวเมื่อเห็นใบหน้าเล็กๆ ที่...เหมือนเขาตอนเด็กๆ เหลือเกิน

นั่นนะหรือลูก...เขาจ้อง จ้อง และจ้องเด็กชายคนนั้นจนลืมคำพูดหวานจ้อยที่เตรียมมาพูดกับเมียเก่าไปเสียสนิท

อาภักภริยาของเขาทำให้เกราะในใจเบญจวรรณอ่อนลง เขาคงมาเพราะอยากเห็นลูกจริงๆ กระจ่าง เขาคง...คิดได้...

“สวัสดิ์ครับ”

ทันทีที่ลูกชายไหว้เขาเป็นครั้งแรก ความรู้สึกประหลาดก็ตื่นขึ้นมาอย่างที่เกี่ยวข้องไม่เคยคาดคิดว่าคนแบบเขาจะมีความรู้สึกแบบนี้ด้วย ในใจเขาลงความเห็นแล้วว่า นี่คือเด็กชายที่น่ารักที่สุดในปฐพี

ลูกชายเราโคตรน่ารักเลยอะ!

หลังจากเกียรติก็องยืนนิ่งอยู่นาน ก็ยิ้มกว้างแล้วเดินเร็วๆ เข้าไปหาลูก วางกล่องเค้กลงบนโต๊ะลวกๆ ส่วนกล่องรถยนต์บังคับที่นั่งอยู่แล้วใหญ่ เขาทิ้งลงพื้นอย่างไม่อินซังชอบ มือใหญ่ที่สามารถกุมศีรษะเด็กชายได้ด้วยมือเดียวยื่นไปแตะพวงแกมยู่และนุ่มนุ่มเบาๆ ก่อนความนุ่มนุ่มนั้นจะเรียกเสียงหัวเราะออกมาจากลำคอเขาได้

“วิน นี่พ่อนะลูก พ่อเอง” เขาแนะนำตัวเองกับลูกชาย ทว่าดวงตาตื่นๆ ที่มองตอบกลับมาคล้ายแสงชุบน้ำเกลือโอบยตีหัวใจเขา แม้เด็กชายไม่ได้หลบหนีหรือผงะถอยเวลาเขาแตะต้องตัว ทว่าดวงตาเด็กน้อยกลับสับสนและไม่มีแววยินดีที่ได้พบเขาเลย

เกียรติก็องหุดมือกลับโดยอัตโนมัติ แล้วหันไปมองเบญจวรรณ

“ทำไมลูกถึงมองพี่แปลกๆ แบบนี้ล่ะ ไหนเบลบอกว่าจะไม่ได้สอนให้ลูกเกลียดพี่งั้น”

“ไม่ได้สอนอะไรแบบนั้นหรอกค่ะ แต่คุณยังเป็นคนแปลกหน้าสำหรับวินนี่คะ” เบญจวรรณตอบตรงๆ โดยไม่คิดจะถนอมน้ำใจ แต่เมื่อพูดออกไปแล้วเธอก็กลับไม่ยินดีเลยที่ได้เห็นความผิดหวังอย่างรุนแรงในแววตาของอดีตสามีเพราะเธอไม่ใช่คนใจร้ายใจดำโดยสันดานกระมัง เมื่อตบหัวเขาไปแล้วจึงอดดูหลังตามไม่ได้ “ถ้าคุณมาหาลูกบ่อยๆ อีกหน่อยวินก็จะคุ้นเคยกับคุณไปเอง”

ลำคอหนุ่มท่วมแห้งผาก มองลูกชายค่อยๆ ไถลตัวลงจากเก้าอี้แล้ววิ่งอ้อมโต๊ะไปจับมือผู้เป็นแม่เอาไว้

นี่คงเป็นรอยยิ้มแรกของเบญจวรรณที่เขาได้เห็นนับตั้งแต่มาพบเธออีกครั้ง เธอยังคงยิ้มได้หวานหยดเหมือนเคย เพียงแต่...รอยยิ้มนั้นไม่ได้มีเพื่อเขา

ความตั้งใจเลวๆ พลันกลับคืนสู่สมองอีกครั้งเมื่อเกียรติก็องรู้สึกหงุดหงิดใจ ชายหนุ่มยกถุงใส่กล่องของเล่นขึ้นมาวางไว้ข้างกล่องเค้กแล้วเริ่มต้นบทพูดหวานเลี่ยนที่คิดมาแล้วเป็นอย่างดี

“เบลจ๊ะ นี่พี่ซื้อมาฝากลูก ไม่รู้ว่าจะถูกใจรีเปล่านะ ส่วนเค้กนี้...พี่จำได้ว่าเบลเคยชอบเค้กร้านนี้ ก็เลยตื่นแต่เช้า ขับรถไปพื้ชามาแล้วซื้อมาให้”

กล่องเค้กสีขาวพิมพ์โลโก้ร้านเค้กชื่อดังซึ่งอยู่ในเมืองพื้ชยา บ่งบอกว่าเป็นเกียรติก็องไม่ได้โกหก เขาตื่นแต่เช้าเพื่อขับรถไปซื้อมาให้เธอ เพื่อเอาใจเธอ...ใช่หรือไม่

“พี่ยังจำได้ว่าทุกครั้งพี่เบลไปที่ร้านต้องกินเค้กไม่ต่ำกว่าสี่ชิ้น พอกินเสร็จเราก็จะไปเดินเล่นที่ชายหาดด้วยกัน เบลยังจำได้ไหม”

พอสามีเก่าเริ่มเล่าเรื่องความหลัง เบญจวรรณที่กำลังมองกล่องเค้กสีขาวพิมพ์โลโก้ร้านสี่ชมพูก็รีบเมินหน้าหนีแล้วสั่งตัวเองให้ลืมเสีย

อย่าไปคิด อย่าไปจำ ทว่า...สิ่งที่ใจจดจำ มักจะจำได้อย่างลึกซึ้งกว่าสมอง ภาพเธอกับเขายามที่ยังหวานชื่นจึงผุดขึ้นมาไม่หยุด

ครั้งแรกที่เธอกับเขาได้พบกันนั้น เธอยังเป็นเฟรชชีอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง เขาเป็นรุ่นพี่เธอหลายปี เรียนจบไปแล้ว แต่ยังคงแวะเวียนมาพูดคุยกับรุ่นน้องอย่างเป็นกันเอง เพียงแรกเห็นเธอก็ประทับใจความหล่อเหลาและความร่ารวยอารมณ์ขันของเขา

เขาแตกต่างกับผู้ชายที่เธอเคยรู้จัก ต่างกับเพื่อนๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน และต่างกับรุ่นพี่ทั้งหลาย เขาดูเป็นผู้ใหญ่ สุขภาพ น่ารัก และช่างเอาใจ รอยยิ้มของเขาทำให้หัวใจเธอหลอมละลาย ทว่าเธอไม่กล้าบอกใครได้แต่ทำเป็นเฉยทั้งที่หัวใจเต้นรัวทุกครั้งที่เขาเข้ามานั่งใกล้

เกียรติก้องคอยแวะเวียนมากินข้าวและนั่งเล่นที่ได้ตักเรียนเธอ จนกลายเป็นแขกประจำ บางครั้งเขามาพร้อมขนมและของฝากถุงใหญ่ให้เธอและเผื่อแผ่ถึงเพื่อนๆ เธอด้วย เขามักจะเข้ามานั่งใกล้เธอ ชวนเธอพูดคุยในเรื่องสัพเพเหระ หรือไม่ก็เล่าเรื่องขำขันให้ฟัง มองเธอยิ้มแล้วบอกว่าเป็นเพื่อนรัก

หญิงสาวที่อยู่ในรั้วรอบของโรงเรียนสตรีมาตลอดไม่รู้จะทำตัวอย่างไรเมื่อมีชายหนุ่มมาให้ความสนใจ เธออาจจะไม่ได้ซื่อถึงขั้นต้องหลบอยู่ด้านหลังเพื่อนๆ ทว่าเธอก็ทำอะไรไม่ถูกกับการรุกไล่ของเธอ

เขาก็้าวเข้ามาอย่างซ้าๆ ไม่บุ่มบ่าม และสามารถยึดครองจิตใจเธอได้อย่างง่ายดาย

พอใช้ประสบการณ์ในตอนนี้มองดูตัวเองในตอนนั้น เบญจวรรณก็ยิ้มขึ้นเมื่อแน่ใจอย่างที่สุดว่าความรู้สึกที่เธอมีให้เขาในตอนแรกนั้นมันไม่เชิงว่ารัก แต่ผสมผสานหลายอย่าง ทั้งปลื้ม ทั้งทึ่ง ทั้งทะนงนิดๆ ที่ผู้ชายดีพร้อมแบบเขามาเลือกเธอ

ดอกรักมาบานในใจเธอทีหลัง มันบานอย่างซ้าๆ ทว่ารากนั้นหยั่งลึก ลึกจนเธอกล้าทำอะไรผิดๆ เพื่อเขา ดังนั้นเมื่อต่อมารู้ว่าเขาแค่หลอก...

เธोजึงเจ็บปวดแทบขาดใจ

เพราะรักครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตไม่ได้มีแต่ความหวานหอม เมื่อความขมขึ้นจากอดีตเริ่มแผ่ซ่านครอบงำจิตใจ เบญจวรรณจึงตอบกลับไปเสียงซุ่นว่า “หยุดพูดถึงอดีตเถอะค่ะ สำหรับฉันอดีตไม่มีอะไรน่าจดจำเลยสักนิด แล้วของหวานอะไรพวกนั้นฉันก็ไม่กินมานานแล้ว” ดวงตาที่มีหยาดน้ำวาวววมคลอมากกว่าปกติเล็กน้อยด้วยอารมณ์ของเจ้าตัวเหลืองบมองเกียรติก้อง “กลัวอ้วน กลัวถูกรังเกียจ ไม่อยากเข้าใกล้เพราะอ้วน!”

เกียรติก้องเกือบสะดุ้ง ไม่ใช่เพราะถูกตำว่าอ้วนหรือ แต่เขาจำได้เลาๆ ว่า เขาเคยพูดประโยคนั้นกับ...เธอ

“ไหนเบลบอกว่าลืมเรื่องอดีตไปหมดแล้วไง จริงๆ บางเรื่องลืมๆ มันไปก็ดีเนอะ พี่บอกแล้วไงว่าแต่ก่อนพี่มีวแต่รักสนุกก็เลยทำเรื่องเลวๆ ไว้เยอะ แต่ตอนนี้ไม่แล้ว พี่กลับตัวได้แล้วนะเบล จริงๆ นะ”

คนที่รังเกียจเมียตัวเอง บอกว่าท้องแล้วอ้วน น่าเกลียด ไม่เจริญหูเจริญตา จนหนีออกไปอยู่นอกบ้าน ทั้งให้เธอหยอหยงอยู่ในบ้านหลังใหญ่ และยังต้องรับมือกับแม่สามีที่คิดว่าเธอท้องเพื่อจับลูกชายของทานอีก

‘เราทุกข์ทรมานแค่ไหนเขาไม่เคยรู้หรือ!’

เบญจวรรณก้มหน้าลงมามองลูกชาย สมบัติชิ้นสำคัญที่สุดในชีวิต ไม่รู้เหมือนกันว่าการพาลูกมารู้จักกับพ่อเป็นสิ่งที่เธอคิดถูกหรือคิดผิด ตอนนี้เธอรู้เพียงแค่ว่า อดีต...ที่คิดว่าลืมเลือนไปสิ้นแล้ว แท้จริงเธอไม่เคยลืมมันได้เลย คิดถึงขึ้นมาครั้งใดก็ชอกช้ำ ขมขื่นจนยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

“วินไปเล่นกับพ่อนะครับ พ่อใจดี จะเล่นเป็นเพื่อนวิน”

เด็กชายเงยหน้ามองแม่ตัวเองด้วยสายตารังเกียจเล็กน้อยพร้อมถาม “แม่จะไปไหนครับ”

เบญจวรรณลูบผมนุ่มสลวยของลูกชายพร้อมยิ้มอ่อนโยน เธอเข้าใจ

ดีว่าลูกถามขึ้นมาเพราะอะไร

เธอเป็นซิงเกิลแม่ที่ต้องเลี้ยงลูกไปด้วยทำงานไปด้วย ดังนั้นในวันปกติเธอจะจ้างพี่เลี้ยงเด็กซึ่งเป็นนักศึกษาที่อยู่ในหอพักไม่ไกลจากคอนโดฯ ของเธอนัก มาช่วยดูแลน้องวิน ส่วนในวันเสาร์อาทิตย์เธอจะพาลูกมานั่งเล่นที่ร้านของเธอ แต่พอเธอมีแขกหรือมีนัด ลูกก็จะอยู่ในความดูแลของวันดีโดยปริยาย ดังนั้นเมื่อเธอพาคนแปลกหน้ามาให้น้องวินรู้จัก เด็กชายจึงคิดว่าเธอมีธุระ ต้องทิ้งเขาเอาไว้กับพี่เลี้ยงอีกครั้ง

‘โถ... ลูกแม่ สำหรับลูก พ่อคงไม่ต่างอะไรกับพี่เลี้ยงเด็ก’

“แม่ไม่ได้ไปไหนครับ จะนั่งทำงานอยู่ที่นี่แหละ แต่พ่อจะมาเล่นกับวิน เล่นอะไรดี...” เบบูจวรรณยังคิดไม่ตก เกียรติก็อึ้งก็เสนอขึ้นว่า

“รถบังคับไง วินเคยเล่นรถบังคับรีเปล่าครับ นี่...” เมื่อเกียรติก็อึ้งตึงกล่องรถบังคับออกมาจากถุง เด็กชายกวินก็มองตามของเล่นตาแป๋ว “นี่เป็นรุ่นใหม่ล่าสุดเชียวนะ แบบเหมือนรถของพ่อเยียบเลย เสียแต่ว่าคันนี้เป็นสีแดง แต่รถของพ่อเป็นสีทอง มาครับ มาช่วยพ่อแกะกล่องแล้วมาเล่นกันดีกว่า”

กวินเงยหน้าขึ้นมองแม่อีกครั้ง และเมื่อเห็นแม่ยิ้มให้พร้อมก้มพยักหน้า เขาก็เดินขลาดๆ อ้อมโต๊ะทำงานแม่เข้ามาหาคนที่แม่บอกให้เขาเรียกว่า ‘พ่อ’

เด็กชายกวินเป็นเด็กเรียบร้อย น่ารัก มารยาทดี และซื่อตรงใจ
ที่สุดเท่าที่เกียรติก็อึ้งเคยเห็นมา

สบายดีอยู่หรอคนที่ได้มาเลี้ยงเด็กแบบนี้ แต่...ไม่รู้ว่าทำไมเกียรติก็อึ้งจึงรู้สึกหงุดหงิด

“ผมบังคับให้รถอ้อมรอบโต๊ะทำงานของแม่ได้ไหมครับ”

ไม่ใช่เพราะคำถามนั้นหรอที่ทำให้เขาหงุดหงิด แต่เป็นเพราะความน่ารัก เรียบร้อย ซื่อตรงใจอย่างยิ่งของลูกชายต่างหาก ที่ทำให้เขา

อึดอัดขัดใจ

เด็กประเทศไหนกันที่ขออนุญาตทุกอย่างก่อนทำเสมอ เด็กต้องชนต้องนอกรอบ แหวกระเบียบ เหมือนเขาตอนเด็กๆ ที่จะกรี๊ดร้องเมื่อไม่ได้ตั้งใจ และลงไปนอนดิ้นกับพื้นเมื่อความเอาแต่ใจของเขาทำให้ถูกทุบลงโทษ

ตอนเด็กเป็นช่วงเวลาที่เขาสนุกที่สุด เพราะไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล และไม่มีใครมาสั่งให้เขาต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำลงไปด้วย

“ตามใจเลยครับ พ่อบอกแล้วไงว่ารถคันนี้เป็นของวินแล้ว วินจะบังคับไปไหน ยังไงก็ได้”

แววตาเด็กชายเป็นประกายสดใส ริมฝีปากอิมแดงจัดอย่างเด็กมีสุขภาพดีแย้มออก เขาวิ่งตามรถบังคับไปใกล้โต๊ะทำงานของเบญจวรรณ รถคันน้อยวิ่งวนรอบโต๊ะ ไม่นานก็ไปชนกับเก้าอี้จนหยุดนิ่ง เกียรติก้องตามไปหมายจะช่วยดึงรถให้พ้นอุปสรรค ทว่าเมื่อเห็นดวงตากลมโตจ้องเป้งไปบนโต๊ะของเบญจวรรณที่ตอนนี้ออกไปรับรองลูกค้าด้านนอก เขาก็ถามลูกชายว่า

“อยากกินเค้กเหวอครับ”

เด็กชายพยักหน้าก่อนจะส่ายหน้า สีหน้ารีนังม่อยลงเล็กน้อย “วินกินไม่ได้ครับ ของหวานต้องกินหลังอาหารเท่านั้น”

“ใครบอกวินแบบนี้”

“แม่ครับ”

เกียรติก้องส่ายหน้าก่อนเดินไปคว้ากล่องเค้กและจูงวินไปนั่งที่โซฟารับรองแขกซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของเจ้าของห้อง

เขาวางกล่องเค้กไว้บนโต๊ะเล็กด้านหน้า อุ่มลูกชายนั่งตัก แล้วแกะกล่องเค้ก มองลูกชายที่เบิกตาโต ห่อริมฝีปากอย่างตื่นตะลึง เห็นแบบนี้แล้วเขามีความสุขที่สุด

“วินอยากกินซินไหนดครับ”

“แต่แม่...” เด็กชายกำลังทวนคำสั่งสอนของมารดาอีกครั้ง ทว่า
เกียรติก้องขบถหมายเลขหนึ่งของบ้านปัทมนันท์ไม่คิดจะฟัง

“เค้กช็อกโกแลตเป็นไง วินชอบเค้กโกแลตไหม”

เด็กชายพยักหน้าหลายครั้ง ยิ้มปากแทบฉีกถึงใบหูเมื่อพ่อใช้ช้อน
ที่อยู่ในกลุ่มตักเค้กส่งให้ถึงปาก

“อร่อยไหมครับ”

เด็กชาย ที่แก้มตุ่ยขึ้นเพราะมีเค้กอยู่เต็มปากพยักหน้าแรงๆ หลายครั้ง
เห็นแล้วน่าเอ็นดูจริงๆ

เกียรติก้องหัวเราะเบาๆ แล้วก้มหน้าลงหอมแก้มลูกฟอดใหญ่ สุด
ความหอมของเนื้อเด็กจนกลิ่นนั้นลอยเข้าไปฝังตัวอยู่ในชอกลึกสุดของ
หัวใจ

‘ชื่นใจ’ คงรู้สึกแบบนี้สินะ

พ่อที่เพิ่งเคยได้หอมลูกเป็นครั้งแรกรู้สึกแน่นอนอก หัวใจเหมือนพองโต
ใกล้จะแตก และยังมีความสุขจนล้นเหลือเมื่อลูกถาม

“พ่อไม่กินเหรอครับ อร่อยมากเลย”

“พ่อ...” เกียรติก้องทวนคำสั่งนั้นๆ ที่ผู้ชายทุกคนจะทราบว่ามีเพราะ
เพียงไรก็ตามเมื่อคนที่เรียกขานคำนี้คือลูกของเรา อ้อมแขนแกร่งโอบรัด
เด็กชายแน่นขึ้นนิด ก่อนส่ายหน้า “พ่อกินแล้วลูก อิ่มแล้วจริงๆ”